

Rumy

Ploy Ngoc Bich

Table of Contents

Mục lục

Rum #1: Cơn Cuồng Kem

Rum #2: Chàng Trai Vô Danh

Rum #3: Bình Minh Rượu Mía

Rum #4: Xin Hôn

Rum #5: Chào!

Rum #6: Bao Năm Rồi Nhi?

Rum #7: Ác Quỷ Ở Trên Trời

Rum #8: Gió Frankfurt

Rum #9: Trưa Romerberg

Rum #10: Khóa Tình Trên Dòng Main

Rum #11: Tạm Biệt Như Phim

Rum #12: Thiên Thần Trong Bếp

Rum #13: Đốt!

Rum #14: Ngọn Lửa Đang Nóng Giận

Rum #15: Thiên Sứ Địa Ngục

Rum #16: Theo Dấu

Rum #17: Quá Khứ Ngủ Yên

Rum #18: Thiên Bình

Rum #19: Hai Chuyện Tình Xưa

Rum #20: Nước Cờ Mù

Rum #21: Giờ G

Rum #22: May Mắn Chỉ Dành Cho Một Người?!

Rum #23: Tượng Vàng Diễn Xuất

Rum #24: Vận May

Rum #25: Em Là Một Cơn Mưa

Rum #26: Phăng Teo

Mục lục

- Rum #1: Cơn Cuồng Kem
- Rum #2: Chàng Trai Vô Danh
- Rum #3: Bình Minh Rượu Mía
- Rum #4: Xin Hôn
- Rum #5: Chào!
- Rum #6: Bao Năm Rồi Nhi?
- Rum #7: Ác Quỷ Ở Trên Trời
- Rum #8: Gió Frankfurt
- Rum #9: Trưa Romerberg
- Rum #10: Khóa Tình Trên Dòng Main
- Rum #11: Tạm Biệt Như Phim
- Rum #12: Thiên Thần Trong Bếp
- Rum #13: Đốt!
- Rum #14: Ngọn Lửa Đang Nóng Giận
- Rum #15: Thiên Sứ Địa Ngục
- Rum #16: Theo Dấu
- Rum #17: Quá Khứ Ngủ Yên
- Rum #18: Thiên Bình
- Rum #19: Hai Chuyện Tình Xưa
- Rum #20: Nước Cờ Mù
- Rum #21: Giờ G
- Rum #22: May Mắn Chỉ Dành Cho Một Người?!
- Rum #23: Tượng Vàng Dẫn Xuất
- Rum #24: Vận May
- Rum #25: Em Là Một Cơn Mưa
- Rum #26: Phăng Teo

RUM

Ploy Ngọc Bích
www.dtv-ebook.com

Rum #1: Cơn Cường Kem

Bangkok chiều đầu hè vàng rộm. Một thiếu niên đứng lặng lẽ bên thành lan can của lối đi bộ trên không nối từ ga tàu điện Asok đến hai tòa cao ốc văn phòng, xuyên ngang ngã tư Sukhumvit - Asok Montri nô nước xe cộ. Cậu lặn trong suy tưởng, không mảy may đến những chỉ trở rúc rích của các nữ sinh bước ngang. Cậu đẹp. Phong thái lãng tử mà chỉ liếc sơ cũng len vào lòng người nhiều băng khuâng. Dáng cao ốm. Mái tóc đen, dài và dày, nửa cột nửa búi cao gần đỉnh đầu. Làn da trắng sứ. Áo khoác jeans xắn tay một cách cầu thả, quần jeans xé gối và giày jeans sờn bạc. Đàn ghi-ta công sau lưng. Mặt lạnh, mũi cao, môi cong cong nhìn là muốn hôn. Mắt mí lót khéo che tâm tình, nhưng sâu trong đôi mắt ấy, tỏa ra làn ấm áp như từ các lò sưởi ở xứ Bắc Âu. Ấm ngở được người thân thương nhất ôm ghì lấy.

"Có thể dừng lại được chăng?" - Cậu thiếu niên lầm bầm. Hai tay cậu bấu chặt thành lan can, mắt mông lung nhìn đoàn xe dăng đặc đang chờ đèn đỏ. Cậu đứng như tượng, đầu vừa rối đặc vừa rỗng tuếch, chẳng biết nên làm gì, nên đi đâu tiếp sau.

"Xin lỗi anh!" - Một giọng nữ nói tiếng Anh lơ lớ bỗng thỏ thẻ bên tai cậu. Cùng câu nói, bàn tay cô gái Hàn Quốc nín vào khuỷu tay cậu rất nhẹ mà rất động lòng.

Cậu thiếu niên quay sang, lạ lẫm nhìn gương mặt xinh như búp bê. Nét đẹp chuẩn khuôn vàng của các chuyên gia phẫu thuật thẩm mỹ Hàn Quốc: má bầu, cằm nhọn, mắt hai mí to tròn, mũi cao và nhỏ, môi chúm chím, da trắng mịn. Cô vận đầm hoa màu tím sậm kèm áo khoác dệt màu xanh ngọc, giày bệt kiểu thể thao màu đỏ kèm túi cói cũ. Gu thẩm mỹ quá tệ hại so với nhan sắc. Không đoán được cô đang tuổi thiếu niên hay đã trưởng thành.

"Tôi đang rất thèm kem mà trong túi chỉ còn gần 40 baht." - Cô chỉ về phía trung tâm thương mại Terminal 21 cách chỗ hai người đứng độ sáu mươi bước chân. Cô giương tròn đôi mắt vốn đã tròn, ánh nhìn cầu xin đáng thương, nhưng nói giọng dứt khoát và rành mạch. - "Trong đây có cửa hàng bán kem rất tuyệt vời. Hôm qua một người đi đường tốt bụng đã mua cho tôi. Ăn xong, tinh thần tôi phấn chấn hẳn lên. Cứ như sau lưng mọc ra đôi cánh thiên thần, bay bay lên thiên đàng. Hiện giờ, tôi đang phiền não, anh có thể mua cho tôi được không? Tôi biết mình thật trơ trẽn nhưng tôi cần món kem ấy. Xin anh, mua cho tôi được không?"

Câu chuyện của cô khiến cậu thiếu niên ngượng mồm. Nó thậm chí hoang đường. Có thể cô đã diễn với cơ số người, phỉnh mấy chục cây kem, hoặc nhận vô số cái nhìn kinh khiếp đúng-là-con-điên. Nhưng nó minh chứng cho sự dũng cảm. Cô hẳn đã tập dợt ngàn vạn lần để tiêu diệt lý trí đầy quy củ và phép tắc xã hội, gọt sạch sự xấu hổ. Câu chuyện miễn cưỡng và lừa lọc, nhưng có một phần khá thuyết phục: cô thả thân cho cơn cuồng kem điều khiển.

Nhìn sâu vào đôi mắt thánh thiện của cô gái, mặt cậu thiếu niên không tỏ một rung động mãnh liệt. Cậu cất giọng. Nét mặt cô biến đổi thần tốc khi nghe giọng nói cậu: ngỡ ngàng rồi chết lịm, như một đứa trẻ đang đói thì gặp cơn mưa kẹo. Chất giọng nồng cháy cảm xúc ngỡ trút ra từ trái tim rực rỡ của đôi uyên ương trong kỳ tình đường mật nhất. - "Một cây kem đổi một đêm trú ngụ ở chỗ cô. Đồng ý không?"

- PLOY -

RUM

Ploy Ngọc Bích
www.dtv-ebook.com

Rum #2: Chàng Trai Vô Danh

Đây là một cao ốc bỏ hoang, nằm ở vị trí đặc địa bên bờ sông Chao Phraya, sát chân trạm tàu điện trên không Saphan Thaksin. Cơn khủng hoảng kinh tế 1997 đã bóp chết nhiều nhà đầu tư bất động sản, để lại vô số tòa nhà xơ xác khắp Bangkok. Đa phần các cao ốc này đã xong sườn, nhưng vĩnh viễn không được quét vôi, lắp cửa. Chỉ có cốt thép bê tông phơi thân hứng mưa nắng bao mùa.

Trong ánh hoàng hôn óng ả ven sông, cậu thiếu niên ngẩng nhìn, quan sát chai Coca Cola trên biển quảng cáo khổng lồ treo dọc thân tòa nhà, chiều cao chiếm hết hai mươi tầng. Cô gái lay lay cổ tay cậu, rồi dắt đến lối thang bộ bên hông tòa nhà. Vài trăm bậc thang và không một câu nói. Tiếng thở của cậu thiếu niên mỗi lúc một phò phè. Cô gái vẫn ung dung tung tăng từng bước. Cây kem hơn 70 baht quả có năng lực phi thường!

Lên đến tầng..., không biết là tầng mấy, chỉ biết là rất cao, cao vượt tấc biển quảng cáo, cậu thiếu niên tháo ghi-ta khỏi vai, đặt xuống một cách vừa âu yếm vừa quăng liệng. Cậu ngồi phịch xuống sàn xi-măng, thở dốc. Cô gái mỉm cười châm biếm, đến lục bối trong đồng túi xách ngổn ngang ở một góc phòng. Rồi cô lại bên cậu, chìa chai nước ra, dứ dứ vào miệng mời uống.

"Cô tên gì?" - Cậu thiếu niên hỏi bằng giọng hỗn hển, sau nửa chai nước lớn.

"Kang Mi Young. Cậu?"

"Tôi không có tên."

"Tôi gọi cậu là Vô Danh nhé. Cậu bao nhiêu tuổi?"

"17. Cô?"

"21. Vô Danh đến từ đâu?"

"Tôi người Việt, lớn lên ở Singapore và Đức. Sao chị tìm được xá xỉnh hay ho này? Chị ở đây bao lâu rồi?"

"Tôi đi theo mấy gã ăn mày thì tìm được đến đây. Họ ở công viên dưới kia, còn tôi mê không gian lãng mạn trên này." - Cô gái hướng mắt về khoảng trời rộng sau lưng cậu thiếu niên, từ đấy nhìn xuống là một công viên lớn. Không có tường bao bọc, những tầng lầu đều bốn mặt thông thoáng gió. - "Tôi ở Bangkok gần nửa năm. Ban đầu tôi ở khách sạn, rồi phòng trọ, rồi nhiều nơi, rồi ở đây. Tôi chỉ còn đủ tiền mua vé máy bay về nhà, phải tiết kiệm."

"Chị ăn uống, vệ sinh thế nào?"

"Tôi xin người ta ăn, khi bánh, khi kem. Như Vô Danh vừa mua cho tôi đấy. Tắm rửa thì tôi xuống nhà vệ sinh dưới công viên. Hơi bất tiện chút, như nửa đêm buồn tiểu thì phải đi bô ở góc tường. Nghèo phải chịu thôi. Cậu còn muốn ngủ đêm ở đây không?"

Cậu thiếu niên nhún vai, mắt nhìn về đồng hành lý của cô gái với chút e dè, ngại ngại, sờ sờ. Rồi cậu gạt đầu một cái chắc nịch. Bốn mắt trân trân nhìn nhau, không ngượng ngùng mà cũng chẳng còn ý tứ nào để nói tiếp. Cậu trai vờ húng hắng một tiếng, ôm đàn đến gần khoảng trời đã tù mù, bắt đầu hát. Cậu hát tiếng Việt. Cô gái ngồi im, lắng nghe những nốt nhạc êm đềm hòa cùng cách nhả chữ da diết. Cô không hiểu, nhưng cảm thấy giai điệu trầm bổng, sâu lắng này giống món trang sức diệu kỳ, tôn đậm vẻ đẹp nồng nàn của cậu. Cô lặng ngắm đôi mắt cậu nhắm nghiền phiêu theo lời ca, cảm thấy thời gian ngưng tụ thành giọt, ngừng trôi.

Bài hát dứt. Trời tối hẳn. Cậu thiếu niên quay lại, thấy cô gái đã say ngủ. Môi cô mỉm cười, nhẹ nhàng và dịu êm như đóa nhài. Cậu nằm xuống gần cô, trên nền xi-măng lạnh ngắt.

- PLOY -

RUM

Ploy Ngọc Bích
www.dtv-ebook.com

Rum #3: Bình Minh Rượu Mía

"Vô Danh, dậy đi!"

Một thanh điệu ngọt nhưng âm lượng vô cùng to. Cậu thiếu niên thấy cánh tay mình bị lay mạnh, càng lúc càng mạnh, rồi thành giật giật, kéo kéo. Cậu lơ lơ mở mắt, thấy cô gái đang ra sức kéo mình dậy. Cậu hé mắt lớn hơn chút nữa, thấy bầu trời vẫn đen kịt.

"Gần 4 giờ sáng rồi. Dậy đi."

"Cảnh sát tới đuổi sao?" - Cậu thiếu niên lè nhè, thoáng khẩn trương.

"Dậy nhanh còn uống rượu, không rượu mất ngon."

Cô gái buông tay cậu, nhặt lấy chai rượu này giờ ở dưới đất, nâng lên ngang mặt, áp vào má và cười duyên. Y hết tấm áp phích quảng cáo mấy mươi năm trước. - "Cách đây mấy ngày, tôi gặp một anh chàng người Indonesia ở công viên, anh ta cho tôi đấy. Rượu rum ủ từ đường mía, loại này còn có thêm gạo, rất tuyệt! À, cậu non choẹt, thế đã uống rượu bao giờ chưa?"

"Hai lần. Trong sinh nhật anh trai tôi, chỉ ngụm nhỏ thôi." - Cậu thiếu niên thành thật trong ngập ngừng, xấu hổ khi phải thú nhận với một cô gái sự non đời của mình. Nhưng thế vẫn hơn đối trá rồi chốc nữa uống không được, say bí tỉ nôn thốc nôn tháo.

Cô gái cười ranh ma và bí hiểm. Cô ngửa cổ, dốc chai rượu tu ừng ực. Cậu thiếu niên nhìn mác dán bên ngoài, hơi hãi trước dòng chữ "Nồng độ cồn 40%". Sau khi tu hết một vốc kha khá, cô liếm môi vẻ thỏa mãn pha

chút thềm thường. Cô đưa chai rượu về phía cậu, chớp mắt mấy cái để cố vũ.

Cậu thiếu niên rón rén ghé môi vào chai, dè chừng nhấp một ngụm nhỏ. Chất cay nồng của cồn 40 độ đốt bỏng cổ họng, nhưng vị ngọt thanh của mía, ngọt bùi của gạo thấm đẫm trên các nướm vị giác rất đê mê. Cậu dùng một lát, rồi hớp ngụm thứ hai. Cổ họng cậu đã bị cồn nóng thiêu chết, không thấy rát nữa. Chỉ còn vị ngọt, vị cay nhẹ của rượu miên man trên lưỡi. Cậu thích ra mặt.

"Rượu kén người. Có vẻ loại rum này chọn cậu rồi đấy. Tôi sẽ gọi cậu là Rum nhé!"

"Rum! Rum! Okay, Rum!" - Cậu thiếu niên gật gật đắc ý, toan đưa chai lên miệng uống thêm thì cô gái giật lấy.

"Đủ rồi, nhóc con. Cậu mới 17, chưa đủ tuổi say xỉn. Chai này của tôi, tôi mời cậu thế thôi. Cậu phải tỉnh để chốc tôi có xỉn thì còn chăm sóc. Đem tôi về chỗ khách sạn năm sao của cậu nhé."

Cô gái điềm nhiên nốc thêm một cốc rượu lớn, mặc kệ ánh mắt ngạc nhiên của cậu trai đăm đăm vào mình. Cậu sờ soạn vào túi quần, túi áo. Cô khoái trá nhìn vẻ hấp tấp của cậu, rồi quăng trả cái thẻ chìa của một phòng khách sạn năm sao giữa trung tâm Bangkok.

"Sao chị tự tiện lục lọi tư trang tôi?" - Cậu thiếu niên không kìm giận dữ.

"Vì tôi thích." - Nhìn ánh mắt bắt đầu bốc khói của cậu, cô hạ giọng mềm nhũn. Cô cúi đầu, dáng điệu như con mèo con biết lỗi. - "Vì cậu quá tốt. Tôi đã đói nhiều ngày rồi. Tôi hỏi xin nhiều người ở chỗ Asok ấy, họ nghe rồi cười khẩy bỏ đi, hoặc họ xua tôi đi dù chưa nghe hết lời. Tôi muốn biết cậu là ai mà tốt thế, hóa ra là một gã nhà giàu bất thường đang sàu đời."

"Chị nói với ân nhân thế đấy!" - Cậu trai giằng lấy chai rượu, uống một ngụm lớn hơn một chút so với ban nãy.

"Người bình thường mới không quan tâm đến tôi. Một con ăn mày tươm tất. Một con dở hơi. Mua kem cho tôi, còn đi theo tôi về đây chứng tỏ đầu óc cậu chẳng thẳng thớm lắm đâu."

"Vì sao chị lang thang ở Bangkok?"

"Vì tình."

"Thất tình à?"

Cô gái không trả lời, đến đồng túi xách ngón ngang của mình, lôi ra một cuốn sổ kẹp nhiều hình. Lại chỗ cậu thiếu niên, cô đưa ra một tấm hình của mình nhưng rất-không-giống. Trong hình, cô ăn vận sành điệu áo thun trắng xé rách, quần da đen bóng, lối trang điểm ấn tượng với mắt kẻ đen đậm. Nhìn thật kỹ thì những nét trên gương mặt không khác, chỉ thần thái là một trời một vực. Chất lòng, kiêu ngạo và phớt đời toát ra từ ánh mắt, khóe môi là chệch hẳn với phiên bản đời thật đang ở trước cậu.

"Ba năm trước, khi tôi tròn mười tám. Tấm này chụp cho vòng tuyển chọn các thành viên nhóm nhạc sắp ra mắt. Một ngày trước khi tôi gặp anh ta." - Cô gái nói giọng chua chát. - "Tôi đã là trainee trong một công ty giải trí suốt năm năm, trải qua vài cuộc phẫu thuật thẩm mỹ, rồi vì anh ta mà tôi ngưng. Tôi thay quần áo, phong cách. Tôi thi đại học ngành Lịch sử."

"Giá chát nhỉ! Chị thay xác đổi tính để rồi cũng bị bỏ." - Cậu thiếu niên tặc lưỡi, giọng điệu khó đoán. Lưng chừng giữa ngưỡng mộ, dè bieu, châm chọc.

"Tôi bỏ anh ta. Tôi phiêu bạt đến Bangkok, sống khắc khổ không ngày mai là để tự trừng phạt mình. Chỉ vì chút xốn xang nhất thời mà tôi đi ngược điều trái tim mách bảo. Tội này chết cũng không rửa sạch!"

Cô gái "hức" lên một tiếng rồi gục xuống, nằm im vì thấm rượu. Cậu thiếu niên gắng sức lay dậy nhưng cô cứ mềm èo như cái xác. Cậu cởi áo khoác đắp lên người cô, rồi bước đến sát mép nền nhà, nhìn xuống khoảng không rộng hoác. Từ chỗ cậu đứng xuống dưới đất là mấy giây? Nếu thả thân đu theo những ngọn gió xuống dưới kia, cảm giác là thế nào? Chỉ một bước chân nữa thôi, cậu sẽ bay, bay thật sự, bay theo đúng nghĩa đen. Rồi tất cả sẽ dừng lại. Cậu khẽ rùng mình. Cậu bước lùi lại, cho tay vào túi quần và đứng ngắm những tia nắng cam le lói phía đằng đông. Đôi mắt cậu nhíu lại quan sát bình minh dần trải dài trên dòng Chao Phraya, trên các cao ốc, các mái nhà, các xa lộ, các đường tàu điện...

Có dòng vật chất màu cam xuất hiện trong các mạch của cậu thiếu niên. Nó lan nhanh, vô cùng nhẹ nhàng. Nó không mạnh mẽ, nhưng đủ gieo vào cậu đôi chút niềm tin mình-sẽ-làm-được. Nó dần bôi nhòa khoảng tối đen suốt thời gian qua giăng trước mắt cậu. Cậu nặn óc, tạm gọi nó là nhiệt huyết. Cậu mù mờ, không rõ nó đến từ mấy ngậm rum, từ lời cô gái, hay thành quả của những ngày dài chìm trong suy nghĩ. Cậu phẩy đầu, không quan tâm nó đến từ đâu nữa. Cậu cứ tận hưởng nó và ngắm Mặt Trời nhích từng bước thật cao.

- PLOY -

RUM

Ploy Ngọc Bích
www.dtv-ebook.com

Rum #4: Xin Hôn

Cô gái thức giấc trong êm ái và làn thơm tho của tinh dầu oải hương. Mất một lúc, thần trí cô mới gom đủ minh mẫn để xác định được mình đang nằm trên giường khách sạn năm sao. Nghe tiếng ghi-ta từng từng vọng từ phòng khách, cô khẽ khàng rời giường, đến nép sát bên cửa. Cô im lặng ngắm cậu thiếu niên ngồi trên sô-pha. Cậu vùi đầu vào các bản nhạc, miệng lẩm nhẩm hát, tay gảy nhẹ dây đàn. Thi thoảng cậu dừng lại, hí hoáy ghi chép, bôi xóa, hoàn toàn chìm sâu vào thế giới trầm bổng của riêng mình.

"Cậu làm gì mà giàu thế?" - Cô gái đặt tách cà phê bốc khói trước mặt cậu thiếu niên và ngồi xuống chiếc sô-pha đối diện. Cô thích thú lún thân sâu vào chiếc ghế êm như bông.

"Tôi sáng tác, nhưng chưa có bài hát nào được phổ biến. Như chị ngày xưa, tôi cũng đang là trainee." - Cậu thiếu niên đặt cây đàn sang bên, nâng tách cà phê lên mũi hít hà.

"Tôi xin vào chung công ty cậu được không? Trainee công ty tôi ở phòng ký túc xá tầm trung thôi, không được phục vụ năm sao." - Mắt cô gái hau háu, giọng ganh tị.

"Tôi là em trai của chủ công ty, đối đãi phải khác. Tất cả trainee đều ở ký túc xá ở Việt Nam, còn tôi được gửi sang Bangkok đào tạo, là con át chủ bài bí mật." - Cậu thiếu niên cười khẩy, rồi từ tốn nhấp từng ngụm cà phê. Ánh mắt đong chặt tâm sự. - "Ai cũng bảo tôi rất tài năng. Từ khi quyết định chọn âm nhạc làm con đường, tôi đã được đào tạo bởi những tên tuổi lừng lẫy, được vạch sẵn một lối trơn tru. Tôi chưa từng nếm khó khăn, chưa vãi một giọt mồ hôi, chưa chịu dù chỉ một vết xước. Liệu tôi có làm được

không? Liệu tôi thực tài, hay đây chỉ là lời xu nịnh rót vào tai anh tôi? Sợ hãi và hoang mang khiến tôi không viết được nhạc, lâu rồi không ra được một bài mà bản thân ưng ý."

Cô gái cứ nhìn thẳng vào cậu thiếu niên và mỉm cười.

"Không, không, không!" - Cậu gục mặt vào đôi bàn tay để mở, rồi bật thẳng người dậy. Nét mặt và giọng nói tóe lửa. - "Tôi phải làm được! Tôi đầy tài năng, tôi sẽ sáng tạo ra âm nhạc của riêng mình. Vương quốc của riêng tôi. Một ngày, rất gần thôi, tôi sẽ là ông hoàng nhạc Việt. Còn cao hơn thế nữa!"

"Woaaa!! Quả thật kỳ lạ!" - Cô gái thích thú cười lớn, tay vỗ bộp bộp. - "Một nghệ sĩ sặc toan tính. Rất trái khoáy và độc đáo. Nhưng nhớ rằng, người nghệ sĩ, tâm hồn cần tự do." - Cô gái bỗng chốc hóa buồn bã. - "Thầy đã dạy tôi như thế, ở buổi thứ hai của khóa huấn luyện. Tôi nhớ như in những gì người ta dạy, từng giọt mồ hôi, từng đêm khổ luyện. Rồi tôi vất bỏ tất, chạy theo ái tình."

"Chị làm lại được mà. Nhìn chị không ai bảo 21 tuổi, bảo trẻ hơn tôi còn tin được." - Nụ cười của cậu thiếu niên rất ấm. Rồi cậu thở dài. - "Tôi hâm mộ chị đấy. Chị có được tình yêu và làm tất cả cho nó. Tình yêu là nguồn cảm hứng sáng tạo nghệ thuật vô tận. Yêu là thế nào? Nhớ một người là thế nào? Chuỗi cảm giác dính kèm theo tình yêu là thế nào? Tôi chưa yêu bao giờ. Tôi đã cố nhưng trước bao cô gái, tim tôi chưa từng đổi nhịp. Tôi cũng thử tìm đến các chàng trai đẹp đẽ và giàu cảm hứng, nhưng kết quả vẫn là con số 0. Những ca từ yêu đương của tôi sáo rỗng và hời hợt. Nó không chạm được đến tim tôi thì làm sao lay động ai khác."

"Đối tượng yêu đâu nhất thiết phải là con người?! Yêu cuộc sống, yêu thiên nhiên, yêu những ngày nắng và mưa, yêu đóa hoa đang nở..."

"Tôi đã quá già để viết nhạc thiếu nhi!" - Cậu thiếu niên lườm cô gái một cái dài, rồi ôm lấy cây ghi-ta, gảy gảy lơ đãng vài nốt.

"Cậu đẹp trai quá, tiếc là nhỏ tuổi, không làm bạn trai tôi được." - Cô chống cằm, nghiêng đầu ngắm cậu, khoe nụ cười trẻ con thánh thiện.

"Yêu không có rào cản. Khoảng cách bốn tuổi là bèo, tôi yêu chị nhé?" - Cậu nhếch cười, nháy mắt trêu.

"Trẻ quá rồi, mai tôi về Hàn Quốc. Tôi đã đi đủ xa để quay về. Tôi sẽ làm lại từ đầu." - Cô gái cười lớn. Giọng cười đầy tự tin, như để củng cố tinh thần chính mình.

Cậu thiếu niên không nói gì, chỉ nhìn cô gái. Nụ cười của cô rất dễ thương. Đôi lúm đồng tiền duyên dáng càng khiến nó vạn phần dễ thương. Nụ cười như đóa hướng dương, bơm một luồng sức lực dồi dào vào thân thể cậu. Tự nhiên cậu chắc mẫm rằng mình rồi sẽ yêu một cô gái có nụ cười tỏa sáng.

"Tôi hôn chị một cái được không?" - Cậu bẽn lễn đề nghị, rồi nhanh chóng nói thêm để cô không phản đối. - "Hôn nhẹ lên môi thôi. Môi chị rất đẹp, tôi muốn nụ hôn đầu của mình với đôi môi đẹp như thế. Tôi sẽ không động tay động chân gì đâu. Một nụ hôn đôi một đêm ở khách sạn năm sao, đồng ý không?"

"Cậu chắc mình muốn theo đuổi âm nhạc chứ? Tôi thấy cậu hợp làm con buôn hơn." - Cô gái lại cười lớn, rồi cô lắc đầu.

- PLOY -

RUM

Ploy Ngọc Bích
www.dtv-ebook.com

Rum #5: Chào!

Sân bay là một thế giới thu nhỏ không bao giờ ngủ. Đón người đến, tiễn người đi, cười, khóc, vui mừng, buồn bã, quay gót, ngóng đợi, hồi hộp, mệt nhoài... Muôn vạn cảm xúc diễn ra cùng một nơi, trong cùng một thời điểm. Và giữa sân bay Quốc tế Suvarnabhumi, nhìn đôi nam nữ bịn rịn nhau trước cửa xuất cảnh, không ai nghĩ họ chỉ biết nhau chưa tròn 48 giờ.

"Tôi hôn chị một cái được không?" - Cậu thiếu niên cúi nhìn cô gái, ánh mắt khẩn khoản rất tội nghiệp.

"Hôn lên trán thôi nhé!"

Cậu chặc lưỡi, rồi ghé môi lên vầng trán thanh tú của cô. - "Chúc chị lên đường bình an. Hy vọng sớm thấy chị trên tivi."

"Đua không? Xem hai chúng ta, ai lên tivi trước?" - Cô gái lấy ra tấm hình đã cho cậu xem ở tòa cao ốc bỏ hoang, đút vào túi áo khoác cậu. -

"Quà tạm biệt. Cảm ơn cậu đã quá tử tế với tôi."

"Chúng ta sẽ gặp lại không?"

Cô gái mỉm cười, nhìn sâu vào mắt cậu thiếu niên, rồi quay lưng đi.

"Chị quên cái này!" - Cậu gọi giật cô lại. Nhiều người phải chú ý đến họ vì giọng cậu to như gào thét.

Cậu thiếu niên phóng nhanh tới trước cô gái, hôn lên môi cô bằng vận tốc tia chớp. Nụ hôn dài chỉ vài phần của giây. Rồi nhanh chóng, cậu lùi về sau ba bước, cách cô một quãng đủ xa để không ăn tát. Cậu nháy mắt chào, rồi bước như chạy khỏi sân bay.

Cô gái mỉm cười dõi theo bóng cậu mất hút vào đám đông. Cô khẽ cắn môi, gò má phớt hồng. Một niềm thú vị chóng vánh ngay trước khi rời Bangkok, bổ sung thêm vào bộ sưu tập những chuyện lạ kỳ mà Bangkok cho cô suốt mấy tháng qua. Cô thở mạnh một cái, rồi đi. Tạm biệt những ngày lang thang tìm lại chính mình - tìm lại cái bản thân mà cô thoải mái nhất, tự hào nhất. Tạm biệt những khám phá chỉ mình cô biết. Tạm biệt những khoảnh khắc đã thành bí mật. Cô về, không chắc có thể trở lại là cô trainee tham vọng như xưa. Nhưng cô chắc, mình sẽ khác. Ngày mai đầy ắp bất ngờ. Ngày mai sẽ mở một cánh cửa mới.

Ra khỏi sân bay, cậu thiếu niên lấy tấm ảnh khỏi túi áo. Cậu chìm đắm trong cái thần thái lạnh lùng, kiêu ngạo và phớt đời toát ra từ ánh mắt, khoe môi cô gái. Một hồi lâu. Cậu lật tấm hình ra sau, đọc dòng chữ của cô: "Chúng ta sẽ gặp lại không, Rum?" Cậu cất tấm hình vào túi, mặt không biểu cảm, rồi vẫy taxi về khách sạn.

- PLOY -

RUM

Ploy Ngọc Bích
www.dtv-ebook.com

Rum #6: Bao Năm Rồi Nhi?

Sau những mùa nắng đuổi bắt những mùa mưa. Sau những bình minh bên nước lọc, cà phê, nước trái cây, rượu, nước tăng lực...

Seoul, một ngày cuối xuân nắng hồng và se lạnh. Trong tiệc chào của chương trình giao lưu các nghệ sĩ châu Á, nữ diễn viên Mi Young nhìn chăm chăm vào chàng trai rất lạ ở phía bên kia khán phòng. Chàng trai đeo chiếc mặt nạ che hết nửa khuôn mặt. Đôi mắt hiện ra sau chiếc mặt nạ ấy rất quen. Mắt mí lót khéo che tâm tình, nhưng sâu trong đôi mắt ấy, tỏa ra làn ấm áp như từ các lò sưởi ở xứ Bắc Âu. Ấm ngở được người thân thương nhất ôm ghì lấy.

Chàng trai đeo mặt nạ chột nhìn thẳng vào Mi Young. Thoáng ngờ ngàng sượng ngang đôi người anh. Môi anh nhếch khẽ, rồi biến thành nụ cười quyến rũ. Mi Young duyên dáng nâng ly rượu lên cao một chút, khẽ cúi chào. Chàng trai cũng nâng ly lên. Lớp vỏ lạnh lùng thường trực của anh tan biến, thay bằng nồng ấm.

Mi Young toan bước đến chỗ chàng trai thì khựng lại. Một bóng hồng muôn phần xinh đẹp đã đến bên, thăm thì vào tai anh điều gì đấy. Anh cười. Mỹ nhân ấy cũng cười, nụ cười tỏa sáng như đóa hướng dương...

Giữa khán phòng, cánh phóng viên bu quanh Ame Quan Hà, nữ diễn viên xinh đẹp lai Nhật - Việt vừa được chọn đóng vai chính trong phim mới của một đạo diễn lừng danh thế giới. Nụ cười ngọt và sáng lấp lánh trên môi nàng. Mắt nàng lúng liếng theo những cú xoay đầu nhẹ nhàng sang trái sang phải, vừa trả lời phỏng vấn, vừa làm duyên cho ống kính. Mắt to, mũi

thon, má bầu, da trắng sứ - nàng là biểu tượng xinh đẹp của con gái vùng Đông Á. Nhưng nàng hút hồn người như thổi nam châm ma lực chính từ thần thái cháy bỏng, nồng nàn, lại phảng phất chất lịm ngọt đặc trưng của nhan sắc nhiệt đới.

Bên chiếc bàn gần góc tường, Mi Young đứng bên Rum, không rời mắt khỏi đám ồn ào giữa phòng tiệc. Đôi người cô thi thoảng xoẹt ngang những xúc cảm không thoải mái. Nếu cô trẻ lại vài tuổi, ma mị và bí ẩn như một bản rock của cái mười tám thì chắc chắn cơ hội này không dành cho Ame. Được một lúc, cô quay sang ngắm Rum. Dù gương mặt đẹp trai đã bị chiếc mặt nạ trắng che mất nửa, đôi mắt ấm vẫn hiện mồn mồn một nét vui thích, dán chặt vào mỹ nhân kia.

Mi Young khẽ cười. - "Hai người cùng công ty quản lý, vị trí lại ngang hàng, chắc khá thân? Ban nãy thấy rất thân mật."

"Người quen trên đất khách, tất nhiên phải thân mật. Giữa bao mắt nhìn, nên diễn một chút. Thật ra, Ame là đàn chị, hoạt động chủ yếu ở nước ngoài nên cũng không nhiều cơ hội gặp lắm." - Sự nhận ra mình đang vô duyên vô ý với người quen cũ, Rum quay sang Mi Young đầy thân thiết. Giọng điệu anh ngọt mật, đầy giả tạo, nhưng lại có một phép thần khiến người nghe tự huyền hoặc rằng đây là lời từ tim. - "Nhưng tiếng tăm Ame vẫn chưa sánh bằng nữ diễn viên rần rần khắp châu Á như chị. Hình như chị nâng ngực?" - Ánh mắt anh sượt nhanh qua làn vải lụa vàng nhạt của chiếc váy Mi Young khoét cổ sâu.

"Vẫn lối ăn nói thật mà sốc, hết như... Bao năm rồi nhỉ?" - Mi Young nâng ly rượu lên ngang miệng, che nụ cười ý vị.

"Sáu năm. Tôi luôn theo sát những bộ phim của chị. Tôi vừa ngạc nhiên vừa không ngạc nhiên khi chị thành diễn viên." - Rum nhìn sâu vào mắt Mi Young. Trong vài khoảnh khắc, hình ảnh cô gái non nớt vận đầm hoa màu tím sậm kèm áo khoác dệt màu xanh ngọc lướt ngang thần trí anh. Hình ảnh

ấy đem theo cảm giác xa vời vợi. Đôi mắt cô vẫn vô cùng đẹp đẽ, nhưng chất thánh thiện đã bay biến, thay bằng tinh anh và miên man. Ánh mắt phụ nữ trưởng thành, hết nai tơ, đủ đắm thắm, nhưng chưa nhuộm sâu đời.

"Tôi cũng theo bước cậu, dù chỉ lờ mờ đấy là cậu. Một ca sĩ tên Rum, dáng hình hao hao, nhưng luôn giấu mặt." - Ánh mắt Mi Young xét đoán nhìn mặt nạ của Rum. - "Chiêu thức gì đây? Hay tai nạn nào đã phá hỏng gương mặt cậu?"

"Bí mật." - Rum nhếch cười, thoáng ngạo nghễ.

Im lặng bao trùm hai người. Được một lúc, Rum quay sang, chìa bàn tay mở ngửa ra trước mặt Mi Young. Cô nhẹ nhàng đặt tay mình vào tay anh. Anh khẽ cúi, hôn phớt lên mu bàn tay cô mềm mịn thay lời tạm biệt.

Khi Rum đứng thẳng lại, trước khi anh kịp mở lời kết cho cuộc gặp mặt chóng vánh, Mi Young ghé tai anh thầm thì bằng khước môi cong như đang cười. - "Ngủ với tôi đêm nay được không?"

- PLOY -

RUM

Ploy Ngọc Bích
www.dtv-ebook.com

Rum #7: Ác Quỷ Ở Trên Trời

Rum thay ra bộ lễ phục lịch lãm, vận vào áo thun và quần jeans cho hợp không khí một đêm phóng túng mà anh sắp lao vào. Anh huýt sáo, đứng trước gương vuốt tóc, rồi kết thúc màn chải chuốt bằng cái nhếch cười đắc ý. Tâm trạng anh rất tốt, hết một gã thợ săn vừa đại thắng, sắp được nhắm thịt con mồi. Có tiếng gõ cửa. Bồi bàn đem đến một ly kem lớn mà anh đặt làm quà cho Mi Young, kem chocolate và kem dừa, đúng vị mà ngày xưa cô đòi anh mua.

Dem theo ly kem, Rum đến phòng Mi Young bằng lối cầu thang sau dành cho nhân viên khách sạn, tránh những con mắt vô hình của người quen và đám phóng viên dài mũi. Mi Young hẹn anh trong phòng Hoàng đế ở sát tầng thượng, từ đây có thể bao quát trọn bầu trời đêm Seoul bao la và một khoảng đô thị khổng lồ óng ánh đèn. Cô chờ anh trong bộ đầm ngủ màu hồng phấn, rộng xòe, nhiều tầng voan, lấm đăng ten, đúng kiểu đầm ngủ của các nữ nhân hoàng tộc trong cung đình châu Âu vài thế kỷ trước. Và việc đầu tiên cô làm nơi cửa là tước chiếc mặt nạ trên mặt Rum xuống.

Sáu năm đủ dài để mài dũa thiếu niên rụt rè xin một nụ hôn thành tay sát gái chuyên nghiệp. Cánh cửa vừa khép lại sau lưng, Rum đã bế bổng Mi Young. Ly kem rớt trên sàn một tiếng 'choang' rồi từ từ chảy nước, như nhớp một mảng thảm sang trọng. Nhưng hai kẻ đang bận vờn nhau kia không quan tâm.

Mi Young nép trên ngực Rum, ngón tay vẽ vẽ men theo hình xăm trên ngực trái anh, trước tim. Hình xăm một dấu căn tròn, các răng đều đặn,

giống răng con gái. Cô thắc mắc về hình xăm kỳ quặc này, nhưng không hỏi. Điều gì đấy mách bảo cô rằng hình xăm này vô cùng đặc biệt, nhưng tốt nhất không nên hỏi. Cô trườn lên, mặt đối mặt ngắm anh. Mặt lạnh, mũi cao, môi cong cong nhìn là muốn hôn, mắt mí lót tỏa ra làn ấm áp. Anh vẫn rất đẹp. Người đàn ông trưởng thành, lăm chút từng trải, vạm phần cuốn hút hơn chàng thiếu niên đăm chiêu trong vũng lầy suy nghĩ năm nào.

"Tại sao lại giấu gương mặt nam thần rực rỡ sau tấm mặt nạ ghê rợn kia?"

"Một bí mật dễ thương." - Rum đưa ngón tay che trước miệng. Cử chỉ anh vừa bông đùa, vừa nghiêm khắc, tỏ ra không muốn Mi Young hỏi thêm nữa.

"Tại sao năm xưa cậu lại tử tế với tôi?"

"Tôi không biết." - Rum ngậm ngừng, nhắm mắt chìm sâu vào dòng ký ức. Lần thứ rất nhiều trong suốt những năm qua. - "Khi ấy tôi tắc tị nhiều chuyện, thì chị xuất hiện. Như một thiên sứ. Tôi bị thôi miên, bị bỏ bùa, chỉ muốn đi theo cô gái kỳ lạ vừa xin mình một cây kem. Đi theo chị là cách tôi nhất thời trốn chạy khỏi những cửa nợ đang đổ ập xuống mình. Có lẽ đấy là giải thích xuôi tai nhất mà tôi kết được."

"Thiên sứ? Ha ha ha..." - Mi Young cười ngặt nghẽo, điệu cười đầy đắng chát. Cô cười lớn, cười nhiều đến mức nước mắt bung tràn ra cả hai mắt. Mãi một lúc, cô mới nói lại được trong những luồng hơi ngắt quãng. - "Nếu cậu biết những chuyện tôi làm suốt sáu năm qua... Để ngồi lên cái ngai hôm nay, cô bé Mi Young xin kem cậu đã bị tôi chôn sống rồi. Thiên sứ? Ác quỷ ở trên trời thì đúng hơn!"

"Chúng ta đều vậy cả mà." - Rum khẩy cười. Anh có thể thấu hiểu tận tim từng chữ Mi Young nói. Chuyện của hai người hẳn khác nhau, nhưng trải nghiệm, những thứ chôn trong lòng có lẽ là một. Anh ve vuốt mái tóc

mềm mịn đang lòa xòa trước mặt cô, buông phủ một phần xuống má, xuống cằm anh. Rồi anh khẽ nhắc đầu, hôn môi cô.

"Ngày xưa chị ki bo một nụ hôn, phải chăng hối tiếc ân hận suốt bao năm, nên vừa gặp lại đã đòi ngủ với tôi?" - Ngón tay Rum mân mê chiếc cằm Mi Young, những di chuyển chậm rãi và đê mê đúng chất tay chơi.

"Tôi phải ngủ với thật nhiều trai đẹp để gột đi, tẩy sạch, cân bằng lại tất cả thân mình. Đạo diễn, biên kịch, nhà sản xuất, nhà đầu tư, đám đại gia... Tôi đã hiến thân cho không đếm xuể. Chẳng ai o ép, nhưng tình nguyện qua đêm với họ, mọi việc đều trơn tru hơn. Nhưng tôi vẫn ghê tởm..." - Mi Young lấp lửng không hết câu, thanh âm vang tiếng chát chúa.

Rum nhẹ nhàng vượt tất cả lương Mi Young thay lời cảm thông, an ủi. Vô tình chạm ngực cô, tay anh rụt lại ngay.

"Cậu không thích đồ giả?"

"Tại sao chị lại phẫu thuật nhiều thế? Dung nhan tự nhiên xấu lắm ư?"

"Không xấu, ưa nhìn là khác, nhưng thiếu đẹp để vào showbiz. Mười sáu tuổi, khi bắt đầu làm thực tập sinh là tôi phẫu thuật dần rồi. Đây là ngành công nghiệp dành cho những khuôn mặt hoa với tâm địa xấu xa cơ mà. Hơn nữa, người Hàn ngày càng ít trọng vẻ đẹp mộc. Nhan sắc không phải là thứ để ngắm nhìn, thèm thuồng rồi ghen tị. Đẹp là mục tiêu trong tầm tay, chỉ cần chăm chỉ kiếm tiền và dũng cảm chịu đau. Bạn đẹp, tôi cũng có thể đẹp. Suy nghĩ Hàn Quốc là thế đấy."

"Rất thấu đáo!" - Rum gầy gọn với chất giọng rành mạch câu-chuyện-đến-đây-là-hết. Anh gác tay lên trán, nằm im, nhịp thở mỗi lúc một đều đặn.

Bình minh chưa tỏ, Rum đã lặng lẽ rời giường, mặc lại quần áo. Anh khẽ chỉnh lại chăn cho Mi Young, và hôn nhẹ lên má cô. Anh để lại số điện

thoại trên chiếc bàn ngủ, rồi đi. Nơi cửa, một suy nghĩ dấy lên trong anh
"Bao giờ chúng ta gặp lại?"

- PLOY -

RUM

Ploy Ngọc Bích
www.dtv-ebook.com

Rum #8: Gió Frankfurt

Sau tình một đêm với Mi Young, Rum sang Đức, đến Berlin (1) đóng đô thu âm và sản xuất album mới. Đây là album thứ năm của anh, công ty Sky muốn bùng nổ một cú hoành tráng, củng cố cái ngai vô hình 'Ông hoàng nhạc Việt' mà báo chí hơn một năm nay phong tặng. Còn nhiều kẻ không phục, còn nhiều đối thủ đáng gờm, nên công ty Sky quyết chí phải đi một nước cờ chiếu tướng.

Hơn ba tháng sau. Khi đang vò đầu trong phòng thu, mãi không tìm ra hướng xử lý cho một bài hát thì Rum nhận được điện của Mi Young: cô sắp sang Đức, ở thành phố Frankfurt Am Main(2) hai tuần quay phim mới. Nếu anh có thể sắp xếp, cô sẽ đến sớm hai ngày, cùng anh du hí. Rum gật đầu không cần nghĩ. Anh đang khát một luồng gió mới.

Sân bay thành phố Frankfurt Am Main, một sớm đầu tháng 8. Thời tiết cuối hè châu Âu dờ dờ ương ương: trời cao xanh quang đãng nhưng chỉ tầm 12-13 độ C, gió lồng lộng và lạnh ngắt, bao người phải quấn thân trong áo bông, áo da, khăn choàng. Rum đứng trước bảng điện tử kiểm tra giờ hạ cánh của các chuyến bay, ngáp to. Để đón được Mi Young, anh đã đón tàu cao tốc từ Berlin xuống Frankfurt từ 2 giờ sáng, vật vờ cả đêm. Dò thấy máy bay của cô chỉ vừa hạ cánh, anh liền đi tìm một cốc cà phê nóng, biết chắc các thủ tục sẽ níu chân cô trong sân bay gần cả tiếng nữa.

Mũ lưỡi trai lụp xụp cùng kính mát to bản, đeo tai nghe nhạc, áo khoác rộng trùm kín thân, quần soọc ngắn đến mức không thể ngắn hơn khoe đôi chân thon dài nuột nà. - Thời trang sân bay của Mi Young sặc màu siêu sao,

nửa cố tình giấu thân thật kín, không muốn ai nhận ra, nửa cố ý khoe rằng mình đặc biệt quan trọng. Bước qua cửa vào sảnh sân bay chùng dậm bước, cô dừng lại nhìn quanh, tìm Rum.

"Chị như ninja, chút nữa là tôi đã đi thẳng, nhìn không ra." - Rum lần đến đằng sau Mi Young, áp cốc cà phê giấy nóng ấm vào má cô. - "Sáng nay lạnh, cà phê cho ấm, không nên ăn kem."

Mi Young không đón lấy cốc cà phê. Cô quay người đối mặt với Rum, mỉm cười ngọt ngào rồi nhón chân, vòng tay ôm quanh cổ anh. Một cái ôm sâu và lâu. Hai người chẳng nói thêm gì, nhanh chóng bắt taxi về khách sạn. Và chẳng bao lâu sau, cả hai đã quấn chặt nhau trong chăn ấm nệm êm.

- PLOY -

Chú thích:

(1) - Berlin là thủ đô nước Đức

(2) - Frankfurt Am Main là thành phố lớn của nước Đức, nơi có sân bay Quốc tế lớn nhất Đức. Tên thành phố có nghĩa là 'Frankfurt trên dòng sông Main'

RUM

Ploy Ngọc Bích
www.dtv-ebook.com

Rum #9: Trưa Romerberg

Thời tiết buổi quá trưa ấm lên đôi chút và có nắng to. Rum cùng Mi Young dùng bữa trong một nhà hàng trên hè phố, nhìn thẳng ra quảng trường Romerberg nổi tiếng. Rum vận quần jeans, áo thun xám, áo khoác thể thao cũng màu xám, hòa lẫn vào đông đúc du khách. Mi Young nổi bật: đầm maxi lướt sượt màu xanh ngọc; mái tóc nâu vàng túm vội một cách cố tình, đính cài tóc lớn bằng hoa hồng vải màu đỏ rực; đôi khuyên tai đồng to lủng lẳng; giày đế xuồng vàng chóc; "hãi" nhất trong tổng thể thời trang kỳ quái của cô là túi chéo vai bằng lông trắng mịn. Nhìn Mi Young, Rum thoáng khó chịu. Những phục sức trên người cô không giống được tự do gắn lên, thích gì mặc nấy, mà đầy gượng ép. Cảm giác như cô cố sức vẽ lại chính mình năm xưa bằng các nguyên liệu mới.

"Quảng trường này có từ thế kỷ 12. Mỗi lần ngồi đây, tôi hay nhìn những viên đá lát đường, tưởng tượng ra bao con người từ vài trăm năm trước trong áo chèn, váy xòe in dấu chân lên đó." - Rum có ý gợi chuyện, mắt trái dài theo những lối đi lát đá tỏa ra nhiều hướng từ quảng trường.

Chăm chăm gục mặt vào đĩa kem khổng lồ, Mi Young không phản ứng trước lời của Rum. Rum bật cười, nhìn cô đút hết thìa kem này sang thìa kem khác, như con mèo hoang bị bỏ đói nhiều ngày, mất hết phong thái đại minh tinh đài các yêu kiều. Cảm giác quen quen sượt ngang sống lưng anh. Anh liền tìm chiếc điện thoại, gửi đi một tin nhắn.

Mi Young đã thôi tập trung vào đĩa kem. Cô nhìn Rum hí hoáy bấm điện thoại và liên tục mỉm cười với cái màn hình. Mặc cô cố sức bắn lửa từ mắt mình vào anh, anh vẫn thản nhiên chìm đắm vào câu chuyện với một người vô hình ở xa lắc, lơ là cô sống động trước mặt. Mi Young dấy nhiều tò mò,

rồi cô khẽ cười, nhìn về những đám du khách đang làm dáng chụp hình đủ các kiểu ở quảng trường rộng lớn.

"Đây là dãy nhà Ostzeile, gồm sáu căn nhà gỗ, đặc trưng cho kiến trúc vùng Bavaria. Nhìn chúng nâu nâu trắng trắng, vuông vức như mấy chiếc bánh quy kem. Mỗi căn nhà đều có tên riêng, lần lượt là Chốn Thiên Thần, Quái Vật Sư Tử Đầu Chim Vàng, Người Hoang Dã, Dachsberg Nhỏ, Laubenberg Lớn và Laubenberg Nhỏ. Nhà gốc của thế kỷ 15, 16 đã bị bom phá từ thế chiến thứ hai, đây là được xây lại vào năm 1981." - Rum đã trở về thực tại bằng xương bằng thịt từ bao giờ, từ tốn miêu tả khung cảnh chung quanh cho Mi Young. Anh chỉ tay về giữa quảng trường. - "Đây là vòi phun nước Công lý, tượng đứng giữa là Nữ thần Công lý Justitia cầm cán cân công lý. Chỉ khác và lạ một điểm: Nữ thần này không bị bịt mắt như đúng nguyên bản. Chị biết vì sao không?"

"Kiếp sau tôi muốn được làm bồ câu ở châu Âu. Không bị đuổi đánh, không sợ người, lại được nuôi ăn ngon, béo trục béo tròn. Quá sung sướng!" - Mi Young say mê ngắm những con bồ câu múp míp đang vểnh đuôi dạo quanh chân du khách, hồn nhiên khẽ khẽ vụn bánh mì mà người ta thi nhau rải cho chúng. Cô chẳng thèm nghe những lời mà Rum tốn công dài dòng.

Rum hơi nheo mắt nhìn Mi Young. Ánh mắt anh trợn lẩn bất ngờ, thú vị, khó hiểu. Anh lặng người một vài khắc, rồi khẽ lắc đầu, cười đầy bí mật.

"Cậu sao thế?"

"Chị là người thứ hai có ước mơ này đấy."

"Người thứ nhất là ai?" - Mi Young đánh hơi ra được manh mối hay ho. Vẫn là một điều gì đấy khuyên cô không nên hỏi, nhưng cô chẳng muốn kiểm chế cơn tò mò thêm nữa. Hành động của anh, những khoảnh khắc mất

hồn đột xuất, hình xăm trên ngực, những câu nói lấp lửng - tất cả lờ mờ vẽ cho Mi Young một giả định: Rum đang có một cô gái rất quan trọng.

"Tôi." - Rum trả lời trong cái nhếch cười có nét đều.

Mi Young nhìn sâu, như muốn soi kỹ từng chân lông trên mặt Rum. Cô thừa biết cậu nói dối. Ngẫm nghĩ một lát, cô ngẩng nhìn nóc chuông nhà thờ đằng xa, buông lời băng quơ. - "Tôi tin vào tình yêu."

Rum lắng nghe Mi Young. Anh ngồi yên. Rồi đột nhiên, anh đứng dậy đặt tiền trả bữa ăn lên bàn, dắt tay cô kéo đi.

- PLOY -

RUM

Ploy Ngọc Bích
www.dtv-ebook.com

Rum #10: Khóa Tình Trên Dòng Main

"Mọi nền văn minh đều bắt nguồn từ nước. Con người tìm đến nơi có nước mà an cư lạc nghiệp, sinh sôi nảy nở. Con người luôn tìm đến nguồn nước khi cần được vỗ về. Cứ cho bao tâm sự trôi theo những gợn sóng nhỏ, từ từ lắng sâu, lắng sâu..." - Giọng con gái ngọt như mưa mùa hạ trầm bổng vang lên trong Rum, khi anh dắt tay Mi Young thả bộ dọc theo bãi cỏ ven sông Main.

Ôm ấp lấy thành phố Frankfurt, dòng sông Main nhỏ nhắn và hiền dịu, giống thiếu nữ mười sáu đang lười nhác ngả ngón trên thảm cỏ xanh rì. Gần bốn giờ chiều, nắng vàng rộm, rất ngọt, tỏa mùi ấm thơm, như miếng bánh mì nướng mật ong. Rum và Mi Young chậm chậm từng bước qua những nhóm dân bản xứ tùm năm tùm bảy phơi nắng, đọc sách, uống bia tán gẫu. Mi Young bỗng mỉm cười khi thấy một đôi thiên nga trắng muốt đang uyển chuyển bơi sát bờ sông, dáng điệu thong thả. Lòng cô ngập lún trong yên bình. Một cảm giác rất lạ, đã lâu chưa từng ghé thăm.

"Đây, nơi dành cho người tin vào tình yêu." - Rum dừng lại dưới chân chiếc cầu bắc ngang sông, mắt hướng lên thành cầu bằng kim loại treo vô số những móc khóa đủ màu. Những móc khóa tình yêu mà các đôi uyên ương thường khắc tên mình vào rồi treo ở một chỗ thật cao, thật đẹp, mong trời đất chứng giám và bảo vệ.

Mi Young buông tay Rum, nhảy chân sáo theo những bậc thềm dẫn lên cầu. Nụ cười trên môi cô rất dễ thương. Đôi lúm đồng tiền duyên dáng càng khiến nó vạn phần dễ thương. Nụ cười như đóa hướng dương, nhất thời khiến Rum thần thờ. Trong một khắc, anh rơi vào mộng lung. Chân anh

tưởng không chạm đất, thân thể cuốn sâu vào một cũi bồng bênh nhưng chẳng dễ chịu. Có cái gì man mác và xa vời vợi. Anh trấn tĩnh lại rất nhanh.

"Nhiều kẻ thật bệnh!" - Mi Young nói lớn với Rum từ giữa cầu, tay cô giơ cao vẫy vẫy anh lại. - "Có khóa khắc đến ba tên, hai nữ một nam. Có khóa khắc tên người cùng tiền, hoặc chúa Jesus."

Rum bước về phía Mi Young. Nhưng chưa đến chỗ cô, anh đã dừng lại bên thành cầu, trước một chùm rất nhiều chiếc khóa. Tay anh lần mò khắp các khối kim loại nặng trĩch ấy, cuối cùng, tìm bắt được một chiếc khóa đồng màu nâu vàng, chạm những họa tiết cổ hình hoa.

"BD - trái tim - Ame." - Mi Young đến bên Rum, ghé mắt đọc dòng chữ khắc trên chiếc khóa trong tay anh. Lặng một giây. Rồi giữa đầu cô như có một tia chớp xé toạc. Cô ngược nhìn anh, ánh mắt dò hỏi đầy khoái chí, cũng le lói e sợ. Ánh mắt vừa muốn biết, vừa không muốn biết sự thật. - "Ame?"

"BD là viết tắt tên thật tôi. Chiếc khóa này từ ba năm trước, khi ấy chỗ này còn thừa lắm. Giờ thì cả một đống khóa chồng chất lên nó, lần nào tìm cũng vã mồ hôi." - Rum khẽ cười, mắt ánh tia vui.

"Ha ha ha..." - Mi Young tựa vào thành cầu, nhìn thẳng Rum cười lớn. - "Tôi biết ngay. Cái cách cậu nhìn cô gái ấy trong bữa tiệc lần trước, tôi đã ngờ ngợ. Đáng ra tôi không nên tin cậu. Hai người còn yêu không?"

Rum rời tay khỏi chiếc khóa, nhìn sâu vào mắt Mi Young và mỉm cười rất ấm. - "Ame là vợ tôi, ba năm rồi."

- PLOY -

RUM

Ploy Ngọc Bích
www.dtv-ebook.com

Rum #11: Tạm Biệt Như Phim

Âu châu tháng 8, ngày dài đêm ngắn. Gần 8 giờ tối, trời Frankfurt vẫn sáng choang như buổi 4 giờ chiều ở xứ nhiệt đới. Giữa chiếc cầu sum sê khóa tình yêu bắc ngang dòng Main, Rum và Mi Young đứng chờ hoàng hôn. Im lặng kết nối hai người đã khá lâu. Ánh mắt Mi Young lặn ngụp trong những ngọn sóng lăn tăn giữa sông. Ánh mắt Rum săn bắn những cánh chim ngang trời.

"Chị đang thất vọng, đúng không?" - Rum bắt chuyện sau hồi lâu nhìn ngắm những sợi tóc đong đưa lất phất trước mặt Mi Young.

"Ừ! Tôi đã chắc mẫm lần này mình sẽ tóm được anh bạn trai tương xứng." - Mi Young cười mỉa mai chính mình. Nụ cười như cánh bồ công anh thả bay vào gió. - "Tôi vẫn nhớ về cậu như một gã thiếu niên khù khờ, dăm chiêu, ôm nhiều câu hỏi với cuộc sống. Tôi đã nghĩ cậu sẽ trầy trật dài với tình yêu, chịu những cú vỡ tim lớn, lang thang hoài trong những cuộc rong chơi lãng mạn. Việc cậu hai mươi đã lấy vợ thật là..." - Mi Young lắc nhẹ đầu thay lời muốn nói.

"Tôi chỉ lấy vợ sớm, còn những thứ khác thì đúng như chị nói. Tôi từng bị nhiều cú vỡ tim, tình yêu vẫn có lúc trầy trật và tôi chưa dứt tận hưởng những cuộc rong chơi lãng mạn. Ame cho tôi sự tự do tối đa. Cô ấy dịu dàng, tinh tế, sâu sắc, phong phú, kỳ quái và nguy hiểm hơn rất nhiều so với ngoại hình. Cô ấy..."

"Đủ rồi. Mắt cậu nổ pháo hoa khi nhắc về Ame đấy." - Mi Young quăng cái nhếch cười từng trải về phía Rum. - "Chuyện thâm cung của cậu, tôi không hứng thú. Tại sao cậu lại đồng ý hò hẹn... ờ... ngoại tình cùng tôi?" -

Lòng cô nhói lên cơn tức giận nho nhỏ, đặng nghét. Tự dưng Rum đẩy cô thành kẻ hưởng hạnh phúc thừa, không hay biết mà gây chuyện vô đạo đức.

"Mở miệng mèo, có gì mèo chê?" - Ngón tay Rum miết nhẹ dọc bắp tay Mi Young mềm mịn.

"Đừng chạm vào tôi." - Mi Young nghiêm giọng nhưng vẫn đứng yên, chẳng tỏ ý muốn Rum dừng trò mờn trốn.

"Thật ra..." - Rum trở lại đối diện với dòng Main lồng lộng. Anh bám hai tay vào thành cầu, thân người hơi cong và gương căng trước gió như cánh buồm. Nét mặt anh nhanh chóng sắp xếp về vẻ nghiêm túc. - "Tôi đang cần một điều gì đó cổ vũ mình. Khá mơ hồ. Tôi không cần luồng gió mới hay một nàng thơ, nhưng tôi rõ ràng rằng mình cần một cái gì đó thật kích thích. Ừm... Có một chiều trên phố, tôi đột nhiên nghe chuông nhà thờ đổ. Tiếng chuông uy quyền và thánh thiện ấy banh rộng tim tôi, bơm máu tươi vào hồn tôi. Đấy, tôi cần cái cảm giác tương tự như thế với một cường độ mạnh hơn."

"Rắc rối quá và nó có liên quan gì đến tôi? Tôi không nghĩ xác thịt đủ tài thánh gieo vào cậu cảm giác trong lành ấy."

"Chị không biết quyền năng của mình mạnh nhường nào đâu." - Rum quay sang nhìn sâu vào mắt Mi Young và mỉm cười. Nụ cười anh sáng bừng trên gương mặt lạnh lùng.

Mi Young ngắm kỹ từng đường nét đẹp đẽ của gương mặt Rum. Bỗng lòng cô rõ mồn một cảm giác man mác - cảm giác chia xa, biết sẽ có ngày gặp lại nhưng ngày ấy lại không tỏ xa hay gần. Cô níu vào khuỷu tay anh rất nhẹ mà rất động lòng, làm hiệu cho anh quay sang đối diện mình. Rum y theo, vòng tay ôm ngang eo Mi Young, chờ đợi cô dẫn dắt câu chuyện. Ngón tay cô di di theo hình vòng tròn nhỏ trên ngực anh, trước tim. Giọng cô ngọt và nhỏ, nửa muốn anh nghe, nửa muốn gió mang đi.

"Âm nhạc, thi ca, yêu thương, những thứ dễ lay động hồn người đều phải đến từ đây. Chàng trai đẹp nhất tôi từng gặp mãi mãi là chàng trai tuổi mười bảy ôm ghi-ta hát da diết trong tòa cao ốc bỏ hoang ở Bangkok, dù tôi chẳng hiểu lời ca ấy. Trọn vẹn trong ngoài cậu hòa vào giai điệu mộc mạc. Cái khí chất toát ra từ thân thể cậu khiến người ta tê liệt, khâm phục và ngưỡng mộ không lý do. Mãi mãi rất đẹp..." - Mi Young đã nhắm nghiền mắt từ khi nào, thần trí bỗng bênh trong dòng ký ức sống động.

Mở mắt ra, Mi Young bắt gặp Rum nhìn mình đầy âu yếm. Cô áp tay vào bầu má anh, vuốt ve. - "Cậu đứng đây, giữa chiếc cầu này nhé. Tôi sẽ về khách sạn thu dọn đồ đạc, chuyển đến chỗ đoàn phim. Hãy nhìn tôi quay đi và bước xa dần. Hãy chia tay đẹp như một cảnh phim."

Rum đứng như tượng khi Mi Young rời khỏi vòng tay. Anh ngắm cô từ tốn và uyển chuyển dần hóa một chấm nhỏ phất phơ trong gió, rồi hoàn toàn tắt hẳn. Anh lặng cười.

- PLOY -

RUM

Ploy Ngọc Bích
www.dtv-ebook.com

Rum #12: Thiên Thần Trong Bếp

Rum chập chờn suốt chặng tàu hỏa cao tốc từ Frankfurt về Berlin. Trong chuỗi mơ ngủ vụn vặt, anh thấy một giọt nước mắt khổng lồ rỉ ra từ đôi mắt tinh anh của Mi Young. Hình ảnh ấy vụt qua rất vội. Giấc mơ dẫn anh đến một nụ cười rực rỡ như đóa hướng dương. Rồi đến đôi hàng mi ướt rượt che chắn đôi người trong veo tựa hai giọt sương non. Rồi anh thấy một đỉnh mũi nhỏ xinh hơi ửng hồng. Và suốt chặng mơ, bên tai anh loáng thoáng thanh âm dịu ngọt như tiếng của một cơn mưa nhỏ đầu hạ, khi muôn vàn hạt mưa tí tách khiêu vũ trên các phiến lá từ cao xuống thấp.

Mùi thức ăn thơm nức ủa ngào ngạt vào mũi Rum, ngay khi anh vừa mở cửa vào căn hộ nằm trên con phố cắt ngang đại lộ Kurfurstendamm (1) ở trung tâm Berlin. Hí hửng và êm như mèo, anh phóng xuống bếp. Anh tựa vào cửa phòng bếp, vui ngắm nữ đầu bếp thướt tha cùng nồi niêu xoong chảo, thịt cá rau củ. Nàng mặc quần soọc siêu ngắn với áo đan thụng trễ một bên vai, tóc búi lỏng lẻo bằng cây bút chì. Trên nền nhạc tung tăng, nàng bặm thịch, phi hành mỡ, nêm nếm gia vị. Đôi lúc, nàng phấn khích uốn người, đá chân theo đoạn điệp khúc ưa thích. Rum bị cuốn vào cái say mê ngút ngàn với việc nấu nướng đến quên sạch thế giới ngoài gian bếp của nàng.

"Miu bông, miu yêu của anh!" - Rum bất ngờ ôm chặt cô gái từ đằng sau, hôn sâu đầy tình tứ lên vai nàng khi nàng đang thái dưa.

"Buông ra, không em xẻo thịt đấy!" - Ame nắm chặt cán dao, giọng cao. Nàng nghiêng đầu nhìn Rum bằng ánh mắt hình viên đạn.

"Em chiên xù anh đi. Sẽ là món chiên xù đẹp trai nhất thế giới." - Rum hôn nhanh lên má Ame, siết chặt vòng tay quanh eo nàng, nhất định ba chân đến cùng.

"Mấy ngày qua anh ở đâu? Em về Berlin hai ngày rồi. Phim đóng máy là em tìm anh ngay, mà anh trốn đâu mất." - Ame hờn dỗi, rồi tiếp tục thái dứa, mặc kệ Rum cứ di di đầu mũi lên làn tóc mình.

"Anh ở Frankfurt. Ra hôm qua nhận tin với anh là em đã ở đây ư? Nếu em nói thì anh đã vù về tức thì."

"Anh làm gì ở Frankfurt?"

"Lang thang. Anh nhớ em quá nhưng không dám thăm ở phim trường, nên đi tìm khóa tình của chúng ta mà xoa dịu." - Rum toan xoay người Ame đối diện mình, tìm môi nàng để hôn, thì bị đẩy mạnh ra.

Ame sắc lạnh soi thẳng mắt Rum. Rồi nàng đặt dao xuống bàn, quay ngoắt thái độ, nhẹ nhàng ôm quanh người anh, dụi dụi mặt mũi vào ngực anh như con mèo làm nũng chủ. Nàng hít hít áo anh, rồi nhăn mũi chê bôi, nói giọng ngọt lịm nhưng nghiêm khắc. - "Toàn mồ hôi, bụi đường. Anh tắm nhanh rồi ăn. Bò xào dứa nguội sẽ bị bỏ bột ra hết."

Rum miễn cưỡng hôn vội lên môi Ame rồi rời bấp, theo ý nàng. Bóng anh vừa khuất, nàng lột phăng đáng điệu cô vợ trẻ đảm đang, chu toàn. Nàng khẩy cười, nét mặt dịu dàng đanh lại, vừa cay độc, vừa châm biếm. Lòng nàng đắng chát nhưng đắc thắng khi biết tông lời vừa nghe toàn đối trá.

- PLOY -

RUM

Ploy Ngọc Bích
www.dtv-ebook.com

Rum #13: Đốt!

Bàn ăn bên cửa sổ ngập nắng. Rum khoan khoái ngoạm từng miếng đầy món cơm trộn bò xào dưa khoái khấu. Anh vừa nhai, vừa ngắm Ame đọc sách ở phía đối diện. Anh thèm hôn làn môi nàng cong cong, thi thoảng nhấp nhờ vào tách cà phê nhiều sữa. Anh thèm lạc vào đôi người nàng đang khẽ chuyển động lên xuống theo từng dòng chữ, long lanh và ướt rượt, mênh mang như đại dương của buổi mưa dầm. Anh thèm búng yêu lên đỉnh mũi phơn phớt hồng. Anh thèm bẹo một cái sườnng tay vào bầu má nàng bầu bĩnh. Càng ngắm, anh càng khổ sở kiềm chế cái ham muốn ôm ghì lấy nàng: nàng trữ tình, êm đềm và ấm áp như cái gối bông thật phồng.

Những ngày tháng bên Ame, Rum ngóng đợi nhất chính là lúc được ngắm nàng nấu nướng, cùng nàng dùng bữa. Cả lúc rửa chén bát dưới ánh nhìn giám sát coi-chừng-vỡ của nàng cũng khiến anh vui thích. Cảm giác thanh bình rất mộc mạc ấy, chưa bao giờ anh viết được hoàn chỉnh thành lời ca. Nó ngọt ngào quá hoàn mỹ để có thể gói gọn vào các nốt, các lời. Nó quá sâu sắc và thấm đẫm, biến khúc hát của anh hóa hơi hợt, nông cạn.

"Anh đi Frankfurt, có phát hiện mình quên nữ thần hộ mệnh ở nhà không?" - Bất ngờ, Ame lấy từ cuốn sách đang đọc ra một tấm hình, đưa về phía Rum đang tư lự giữa lười cảm xúc nhiều màu. Trong hình, Mi Young của tuổi 18 vận áo thun trắng xé rách, quần da đen bóng, mắt kẻ đen đậm. Tấm hình này, suốt từ khi có, Rum luôn đem bên thân như bùa hộ mệnh. - "Lại còn vô ý để nàng chổng chơ trên bậu cửa sổ, nhờ gió thổi bay thì tính sao? May em về kịp cất giữ được, không mất thì lại toáng chuyện."

"Không cần nữa. Nữ thần đã hết hộ mệnh được rồi." - Hai ngón tay Rum hờ hững nhận lấy tấm hình. Trước lúc đi Frankfurt, anh đã chìm đắm nhiều

giờ trong xưa cũ, trong tấm hình. Anh đã quyết định để nó lại, rồi bỏ nó và đi.

"VẬY cho em nhé!" - Ame chồm người giật nhanh tấm hình khỏi tay Rum. Nàng hí hửng cầm nó bằng cả hai tay, giơ cao ngang mặt cực kỳ nâng niu và trân quý. Nàng cười thật sáng với Mi Young. - "Cuối cùng, em cũng cuỗm được tấm hình của thần tượng thờ hàn vi. Đôi lúc em ghen tị với anh lắm lắm ấy, có kỷ niệm để đời với chị Mi Young."

"Em định làm gì với nó?" - Rum ngoạm muống cơm lớn, nửa thỏa mãn, nửa tiếc nuối vì đây là muống cuối.

"Đốt." - Ame lạnh nhạt thả tấm hình bay xuống bàn, trở lại dán mắt vào trang sách. - "Đã đến lúc em trở thành nữ diễn viên châu Á sáng giá nhất thế giới. Cái ngại này chị ta ngồi khá lâu rồi."

Rum nheo mắt nhìn Ame. Bất chợt, anh ngửi thấy một mùi rất xấu, nhưng tặc lưỡi quên ngay. Tâm trạng và tính khí thay đổi xoành xoạch của Ame, anh không mấy khi đoán được, nhưng cũng quá quen để phải dè chừng.

- PLOY -

RUM

Ploy Ngọc Bích
www.dtv-ebook.com

Rum #14: Ngọn Lửa Đang Nóng Giận

Berlin chiều chủ nhật, tất cả cửa hàng mua sắm, trung tâm thương mại đều đóng để nhân viên nghỉ cuối tuần. Cũng như một cách nuôi dưỡng nội tâm, nối con người lại với nhau trong thư viện, quán cà phê, quán bia, công viên, quảng trường, bớt thời gian gục mặt vào giá cả, vật chất.

Trong quán kem trên lề đại lộ Kurfurstendamm, Ame ngồi liếm láp thố kem to bằng mặt mình, Rum ngồi làm công việc yêu thích: ngắm vợ. Chốc chốc, anh đưa ngón tay nhẹ lau vành môi nàng dính sốt chocolate. Một vài lần anh hôn lên môi nàng lạnh tê và thơm ngon đủ vị kem.

"Ôi, em nhớ kem ở quảng trường Romerberg! Em nhớ những con bò câu béo núc, nhàn hạ và háu ăn." - Ame đập khế thìa kem lên đôi môi đang chura, nét mặt phụng phịu và mơ màng.

"Kiếp sau em sẽ tạ tội nguyện, được làm bò câu ở quảng trường Romerberg." - Rum âu yếm nhìn Ame. Ánh mắt ngọt, ấm, nuông chiều và bảo vệ anh dành cho nàng không hề suy suyển, vẫn như nhiều năm trước, khi anh cầu hôn nàng lần đầu tiên bên dòng Chao Phraya ở Bangkok.

"Cái khóa tình của chúng ta trên cầu sao rồi? Ôi, em nhớ gió sông Main. Nhớ đôi thiên nga thong thả dọc dòng nước suốt mùa hè. Nhớ bánh mì nướng mật ong, bia và xúc xích của buổi picnic trên thảm cỏ ven sông. Nhớ..." - Ame quay phắt sang Rum, chớp chớp mắt khẩn khoản. - "Đi Frankfurt đi. Em nhớ quá!"

Rum chưa kịp trả lời thì có điện thoại gọi đến. Nhìn anh bàn công việc, cổ họng Ame thoáng lợm. Giấu sau nét mặt dễ thương, bướng bỉnh của một cô bé bị chiều hư là ngọn lửa tức giận đang đốt khét ruột gan nàng. Ghen

tuông, thất vọng, đau đớn, hụt hẫng... Nhưng nàng không thể hé ra. Tâm trí nàng ra sức viện dẫn mọi loại kiến thức sinh học, tâm lý để xoa dịu trái tim - điều nàng luôn làm để bản thân bớt đau và mệt, những khi biết Rum đang ôm ấp một cô gái khác.

"Sao nhìn anh đáng sợ vậy?" - Rum đã cúp máy từ lâu, nhiều phút dài nhìn chăm chăm Ame mà nàng không lay động. Nàng bận rộn chìm sâu vào suy nghĩ của riêng mình. Đôi mắt nàng xoáy thẳng anh mà lại không thấy anh.

"Không, em không đi Frankfurt đâu. Không đi với anh, và cả đời này không đặt chân lên Romerberg hay dạo sông Main nữa." - Ame đập mạnh vào trán mình, nét mặt nàng chằng chịt rối ren.

Rum ngỡ ngàng nhìn Ame. Màng nhĩ anh run bần bật bởi chất giọng nàng lạnh lẽo như băng. Anh thở mạnh. Anh nhắm nghiền mắt, so đo từng phỏng đoán và giả sử. Cuối cùng, anh nhìn thẳng nàng, rành mạch. - "Em đã thấy anh và Mi Young ở Frankfurt, đúng không?"

"Phim vừa đóng máy là em bay ngay mười mấy tiếng đồng hồ, muốn gây bất ngờ cho anh. Vừa ra khỏi sân bay Frankfurt, trên đường đến ga về Berlin thì em xui xẻo thấy anh đón Mi Young. Em ở cùng một khách sạn, đứng ngoài cửa khi hai người làm tình. Em bước sau hai người trên phố. Em ngồi trong bàn khuất cùng nhà hàng ở Romerberg. Em nhìn hai người ôm ấp nhau trên cầu sông Main. Và rồi, em đã bỏ chạy về Berlin." - Ame nhìn Rum đầy cay đắng và oán trách. - "Em đã luôn ép mình không được ghen, cho anh tự do, cho anh phóng túng, miễn cả bốn ngăn tim anh là của em. Nhưng đem tình đầu đến những nơi chỉ dành cho vợ, anh rẻ rúng những kỷ niệm với em thế ư?!"

"Mi Young đã và mãi chỉ là một cuộc phiêu lưu, không phải tình đầu." - Rum lạ lẫm, thoáng hoảng trước phản ứng xưa nay chưa từng có của Ame. Não anh căng ra, cố tìm lời làm mềm lòng nàng mà không đặt bản thân vào

thế há miệng mắc quai, bất lợi về sau. - "Anh không nghĩ sâu xa rằng mình đã vấy bẩn kỷ niệm với em. Mọi chuyện chỉ vô tình xảy ra ở đúng Frankfurt, nên anh mới dắt Mi Young đến Romerberg, đến sông Main. Anh sai, anh không lặp liếm. Bây giờ em muốn làm gì anh cũng được, nhưng ly dị là tuyệt đối không."

"Gia thế nhà anh, em đâu xuân ngọc mà bỏ." - Ame thả người xuống lưng ghế, phút chốc phong thái nàng chuyển sang băng giá, cao ngạo. Nàng nhếch cười, mắt sắc lém. - "Để em một mình suy nghĩ xem nên làm gì anh."

Ame hôn nhanh lên má Rum, rồi rời quán kem. Anh dợm đứng dậy bước theo thì nàng lắc đầu đầy kiên quyết. Ngay trong đêm, nàng đáp máy bay đến Bangkok, nơi hai người giấu tổ ấm suốt ba năm qua.

- PLOY -

RUM

Ploy Ngọc Bích
www.dtv-ebook.com

Rum #15: Thiên Sứ Địa Ngục

"Thưa cô dùng nước giải khát gì? Chúng tôi có coca, nước cam, sữa, nước..." - Tiếp viên hàng không niềm nở mời Ame.

"Có rượu rum không? Nếu có cho tôi một ly, không thì sữa." - Ame cắt lời mời, mắt nàng không rời trang tạp chí.

Ame nốc liền ba ly rum, chẳng thấy ngon lành. Với nàng, rượu trên đời dù rẻ bèo hay đắt giá đều như nhau: chỉ là chất cồn cay chát, bỏng lưỡi và hại sức khỏe. Nàng uống, vì chỉ có rượu đồng điệu với khung cảnh đen đặc, âm đạm ngoài cửa sổ và trái tim hổ lốn lúc này. Nàng uống, và cố nghĩ mà tư duy hoài cuộn nhui. Các hình ảnh, sự kiện, phân tích, lý luận chông chéo lên nhau, cái này phản bác cái kia. Trong lồng ngực nàng, trái tim như phồng to, có triệu chứng của sưng tấy. Nàng liên tục đấm lên nó mà không khá hơn.

Sau nhiều cố gắng tự xoa dịu nhưng thất bại, Ame quyết định đâm thêm một nhát cho tâm chết hẳn. Chết là mất cảm giác. Nàng lấy tấm hình cũ của Mi Young ra ngắm nghía. Nàng khẽ cắn môi khi mắt ve vuốt chân dung Mi Young. Mỗi lúc tập trung làm việc gì, nàng có thói quen cắn môi dưới. Chẳng mấy chốc, làn môi căng mọng của nàng tứa máu.

"Mi đang ghen. Không, tệ hơn cả ghen. Cảm giác này độc ác và bức bối hơn nhiều, nó là gì? Mi cho phép Rum ngủ lang bao năm nay, có bao giờ ghen đâu, sao đột nhiên lại thế? Rum nào yêu Mi Young, có gì mi lo lắng? Rum vẫn tôn sùng mi nhất. Mi đang làm chuyện đẩy anh ấy ra xa, cẩn thận lại thành khó cứu vãn." - Ame lầm bầm với tấm hình. Nàng tưởng tượng có một luồng khí đen thoát khỏi thân thể cùng mỗi từ ngữ thốt ra.

"Cớ gì đánh đồng bản thân với lũ con gái lóa mắt vì trai, bảo cời là cời? Mi tính giá bản thân bằng xu hay cắc? Ôi, mi đã làm cái quái gì thế này? Tại sao lại đi Bangkok? Làm sao cho máy bay quay lại?" - Ame bóp trán rồi đập đập lên trán liên hồi. Thần trí nàng tỉnh táo kỳ lạ, ví như phố xá trở nên sáng loáng, ngăn nắp sau trận mưa rào.

Ame buông thân tựa lưng ghế, tiếp tục dẫn vật bởi rừng suy tính mới: nàng phải làm gì khi xuống Bangkok? Một phút bốc đồng đã đẩy nàng vào thế bấp bênh. Đừng mong nàng hạ mình trước Rum, nhưng phải chờ đến bao giờ cho anh năn nỉ? Nàng cố hít thở thật đều lấy bình tĩnh. Nàng điếm lại những tháng ngày đã qua, rồi tự tin mỉm cười: nàng cứ thỏa thích mua sắm ở Bangkok, tận hưởng cái thành phố chua cay mặn ngọt mà nàng vừa yêu vừa ghét ấy. Không chóng thì chầy, Rum sẽ tìm nàng và nhún nhường. Chuyện tình này từ lúc bắt đầu, nàng luôn là tướng, Rum luôn là tốt. Lần này không khác.

Trong cùng khoang hạng nhất, sau Ame hai hàng ghế, Rum ngồi cứng ngắc và căng thẳng, mắt đăm đăm về trước. Anh nhấp nhồm như hơ mông trên lửa. Anh không thể thấy lưng ghế nàng, cũng không dám đứng lên quan sát nàng. Anh muốn xuất hiện trước nàng, nhưng thiếu đại dột để làm thế: nàng là ngọn lửa đang nóng giận mà anh nào phải nước cứu hỏa. Anh chỉ biết chạy theo nàng, bất chấp cả cái album chiến lược đang lâm vào thế bí và cần hoàn thành gấp.

Có một lúc, tim Rum mỉm cười với cái phẫn khích lần đầu tiên được Ame ghen. Nhưng liền phút sau, anh lo sợ nàng sẽ rời bỏ anh. Bao lâu qua, anh đã lạm dụng sự cho phép của nàng mà buông thả quá đà. Những chuyến phiêu lưu ái tình của anh, anh không biết Ame hay được mấy phần, nhưng hành xử của nàng hôm nay khiến anh hiểu nàng đã đè nén rất nhiều. Càng nghĩ, tâm can anh nát bét trong nghi ngờ, bất lực, mệt mỏi và tủi thân: tại sao anh lại bị trời đày, thêm giữ bên mình cô gái kém yêu mình nhất?

- PLOY -

RUM

Ploy Ngọc Bích
www.dtv-ebook.com

Rum #16: Theo Dấu

Ame bấm nút hạ ghế xuống thành giường, ôm gối bông vào lòng, đeo miếng che mắt và nhẹ nhàng khép mi. Mấy ly rượu rum cùng suy nghĩ đã được thăng thớm giúp nàng xuôi nhanh vào giấc nồng với nụ cười phảng phất. Nàng thấy ấm áp trong cơn mê sâu. Dễ chịu như hít hà tách trà nóng giữa đêm giông, như lúc rúc vào lòng bố, như khi gối đầu ngủ trên tay Rum... Vài lần sống mũi, bờ môi nàng nhồn nhột, nhưng lý trí chỉ đủ tỉnh táo để loáng thoáng cảm nhận ấy, không có sức phát lệnh cho một cử động nhẹ đáp trả.

Bên giường Ame, Rum ngồi bệt trên lối đi giữa hai hàng ghế, ngắm nàng ngủ. Dăm bận, anh phải về chỗ theo lệnh tiếp viên hàng không. Nhưng khi họ vừa khuất, anh lại đến bên nàng. Đôi ba lần không kìm lòng được, anh đưa ngón tay khẽ mân mê theo sống mũi, bờ môi, theo mi mắt nàng. Phải rất cố gắng, anh mới hãm bản thân khỏi được một nụ hôn. Nàng mà bất chợt thức giấc, sự tình e thêm rối.

Hơn mười tiếng vi vu trên không, máy bay đáp xuống Bangkok tầm 2 giờ chiều. Khi tiếp viên đánh thức Rum, khách khoang hạng nhất đã xuống hết. Anh hít hải vợ vội hành lý, ù ra lối thang cuốn vào sân bay, mong không mất dấu Ame.

Sáu năm trong làng giải trí, Rum luôn xuất hiện cùng mặt nạ che nửa mặt trên. Dung nhan của anh là ẩn số lớn. Vô số giả thuyết được dựng lên và rì tai qua lại. Ngàn lần cánh phóng viên bám đuôi, bày bẫy mà vẫn chẳng lật tẩy được. Cũng nhờ nó, anh chưa bao giờ chịu cảnh nguy trang kín mít, bị fan hâm mộ vây ép, hò hét, vồn vã ở chốn công cộng. Nhưng gương mặt đẹp trai đúng một Á Đông của anh, giữa sân bay Bangkok, trở thành tâm

điểm của nhiều cô gái và các anh gay. Nên Rum phải sùm sụp nón kết, kính râm, không muốn sự chú ý thái quá của đám đông khiến Ame - chẳng biết đang ở đâu trong biển người này - phát hiện ra anh trước khi anh tìm thấy nàng.

Đi nhanh rồi đi chậm. Đi thẳng, rẽ trái, rồi rẽ phải. Dáo dác hồi lâu, khi lòng dạ sắp bị thiêu cháy hết thành tro, Rum mới bắt gặp Ame đang trong một hàng chờ trước quầy thủ tục nhập cảnh. Nàng đeo kính mát màu cánh gián to đùng, lụp xụp trước mũi. Nàng quấn khăn choàng to sụ, hững hờ giấu miệng, ngang đến đỉnh mũi. Đôi mành nhĩ nàng được che chắn kín kẽ bởi tai nghe nhạc. Nhưng vài người xung quanh ngờ ngợ nhận ra, hiếu kỳ nhìn, chỉ trỏ vào nàng. Khi Rum bước vào phía cuối một hàng chờ khác, ở vị trí đủ kín để giấu mình và đủ mở để quan sát nàng, thì một cậu thiếu niên tiếp cận Ame, xin một chữ ký lên áo.

Lúc Rum qua khỏi cửa hải quan, chính thức bước vào lãnh địa Bangkok thì Ame đã lấy xong hành lý, đang đẩy ra cổng khu nhập cảnh. Anh lại một phen chạy hộc hơi mà cầm chừng đuổi theo nàng, gắng không bị lộ mà lại mong không mất dấu.

Có bốn vệ sĩ chờ Ame sẵn ở bên ngoài, bảo vệ nàng khỏi đám đông đã kịp nhận ra nữ minh tinh đang nổi. Rum đứng trong góc nhìn họ hộ tống nàng lên xe vào thành phố. Xong xuôi, khi anh toan sang khu vực đón taxi, bỗng đâu hai vệ sĩ khác lù lù xuất hiện, nửa mời nửa áp tải anh vào chiếc xe đợi sẵn.

- PLOY -

RUM

Ploy Ngọc Bích
www.dtv-ebook.com

Rum #17: Quá Khứ Ngủ Yên

Xe chở Rum vào một trung tâm huyền ảo của Bangkok, rồi rẽ sang con hẻm nhỏ. Không gian dần hóa yên bình và thanh lịch, vẫn cùng một khu nhưng như đã lạc đến thế giới khác. Tựa tựa chiếc bánh mà vỏ là ồn ào náo nhiệt bực cực nhân chay tịnh. Xe dừng trước cổng gỗ lớn một ngôi biệt thự có vườn to. Ống kính camera trên cổng khẽ xoay, khóa điện tử bật đánh tạch, lệnh cánh cổng nặng trĩch tự động mở cho xe vào.

Ngôi biệt thự hết sản phẩm của một bàn tay thần ngược về đầu thế kỷ XX, đánh cắp từ gia đình quý tộc Pháp nào đó, nhấc đem về đặt giữa Bangkok. Lối đi lát gạch nhỏ chạy dọc từ cổng, ngang qua vườn rộng đến hiên lớn trước nhà. Vườn dày đặc cây lá, hoa bung nở đa sắc, tỏa bóng mát mẽ rất nhiệt đới. Biệt thự có năm gian lớn, hai tầng, tường và cửa đều sơn trắng muốt, tôn lên sắc đỏ nồng nàn của mái ngói. Cửa lớn và cửa sổ đều có nhiều cánh, các cánh ốp kính trong suốt.

Rum ngồi trong xe quan sát cảnh vật, chần chừ việc bước ra. Thời gian gói sau bốn bức tường này dường như bất động, mọi thứ sau bao năm chẳng suy yếu. Những chậu cây vẫn ở vị trí cũ, qua bao mùa khai hoa nở nhụy nhưng từng cánh, từng lá không gợi nét tươi mới. Bộ bàn ghế mây trên thảm cỏ vẫn chéch nhau đúng góc ấy, ngay chính xác vị trí ấy...

Tay vệ sĩ giục già, Rum bất đắc dĩ rời xe. Khi chân vừa đặt trên lối đi dẫn vào nhà, một mùi ám đạm xộc thẳng mũi anh, đem theo cảm giác buồn bã và xót thương của tám năm trước. Đây là lần gần nhất anh ghé nơi này, cũng là lần đầu tiên anh gặp Ame. Anh chậm chậm bước...

Vào giữa phòng khách chính lộng lẫy, Rum quay tròn nhìn mọi thứ. Không có thay đổi. Sàn lát gạch bông nhiều họa tiết và màu sắc, chuẩn phong cách Pháp cổ điển. Chất sáng hoa lệ từ chùm đèn trần bằng pha lê làm tăng nét quý phái của bộ sa-lông bọc nhung xanh dương. Chậu cây nhỏ trong góc nhà găng sức thối chút nhẹ nhàng vào khung cảnh nặng trĩu bởi bàn gỗ, tủ gỗ, thảm thêu, các bức tượng và khung hình. Trên tường treo bức họa chân dung hai nam nhân. Bất giác, tiếng nấc của Ame thời xa xưa dội rõ lên màng nhĩ anh.

Có tiếng vĩ cầm vọng từ phòng bên, lay Rum tỉnh khỏi tiếng-Ame-thút-thít-tưởng-tượng. Anh đến cửa dẫn từ phòng khách chính sang phòng khách phụ, đứng đấy ngắm người đàn ông kéo đàn bên cửa sổ, trong ánh chiều tà, bên bình lay-ơn đỏ yếu điệu. Anh nhìn đôi lông mày rậm, đôi mắt hai mí màu hạt dẻ ươn ướt và tình tứ. Nhìn cái nốt ruồi lồi giống con bọ nằm dưới mắt trái chừng nửa đốt ngón tay. Nhìn chiếc mũi cao mà không gồ ghề, nhìn khuôn miệng hơi móm, môi mỏng và rõ hình trái tim. Nhìn khuôn mặt ốm và góc cạnh, nhìn mái tóc mềm cột thành đuôi ngựa. Anh nhìn anh trai mình: Thiên Bình, tượng đài của làng giải trí Việt và sếp tổng tập đoàn giải trí Sky.

"Về rồi đấy à!" - Thiên Bình đột ngột ngừng kéo đàn ngay đoạn cao trào nhất, hướng về Rum.

- PLOY -

RUM

Ploy Ngọc Bích
www.dtv-ebook.com

Rum #18: Thiên Bình

Bàn tiệc hơn chục món, nhưng Rum chỉ khấy khấy vài miếng cơm trắng. Anh tự thấy hài hước với mở tình huống kỳ lạ dồn dập đến những ngày qua. Anh càng buồn cười hơn khi ruột thịt duy nhất của mình, hai năm nay không có hứng thú gặp gỡ, lại xuất hiện rất đúng thời điểm, rất phá đám.

"Cơm không ngon à?" - Thiên Bình gắp miếng gà vào bát Rum. - "Đầu bếp của anh nấu hẳn không vừa miệng em bằng Ame, nhưng em nên giữ phép lịch sự."

"Em sẽ về Đức ngay khi giải quyết xong chuyện nhà. Anh để em yên có được không?"

"Không." - Thiên Bình nghiêm khắc nhìn Rum, đôi mắt sáng và đầy cảnh báo như hai mũi phi tiêu. - "Vợ bỏ lơ vài hôm vẫn là vợ. Còn cái ngại ông hoàng nhạc Việt thì không chờ em."

"Em đã gây một chuyện trời đánh. Em chưa từng thấy Ame ba giây trước còn nóng ba giây sau đã lạnh như thế bao giờ. Em sợ cô ấy làm tanh bành. Em..." - Nhận ra giọng mình đang tăng tốc theo nhịp tim, sắp thành quỳnh quáng, Rum im bật. Anh suy nghĩ một lát rồi ngăn gọn. - "Em không thể mất Ame."

"Em khác anh tất tậ, chỉ giống cái lụy tình." - Thiên Bình cười sảng sặc đầy chua chát. - "Chỉ cần chút liên quan đến Ame là em mất hết lý trí đánh giá sự việc. Em mãi không học nổi trò giật dây trong tình yêu."

"Yêu chỉ từ em, còn cô ấy..." - Rum cười buồn, vừa thẹn vừa đấng với lời mình nói. - "Ame cưới em có lẽ vì mặt em quá dày, cô ấy hết kiên nhẫn

từ chối, ừ đại cho xong. Lần này, em chưa biết phải thế nào, nhưng em không có gan để Ame một mình. Cô ấy quá tinh táo. Nếu em không ở trước mặt năn nì, cô ấy có thể quyết đoán chấm hết tất cả."

"Vậy em có thể rảnh tay ôm Mi Young mà không nơm nớp."

"Ame luôn biết em ở bên ngoài thế nào, duy lần này em đã cạn nghĩ. Ừm, xui xẻo thì đúng hơn." - Rum chẳng ngạc nhiên khi Thiên Bình nhắc Mi Young. Dù xa mặt nhưng anh biết mình chưa bao giờ ở ngoài tầm kiểm soát của anh trai mình nghìn mắt nghìn tay. - "Cho em giải quyết xong chuyện nhà rồi về Đức, được không?"

"Không." - Thiên Bình khẽ phẩy tay, lệnh cho quản gia bật nhạc.

Từ giàn loa ộp quanh phòng ăn, vang lên những nốt dương cầm du dương, lắng đọng. Giọng hát Rum nhẹ nhàng hòa cùng tiếng nhạc. Từng làn ấm áp và nồng nàn rót da diết vào lòng người...

"Bước chân giữa mùa đông

Anh thấy mình lạc lõng giữa đám đông người qua

Tiếng nói vẫn cười vang

Anh thấy mình lọt thỏm giữa những chiếc xe ngang

Tìm đâu để thấy em?!

Tìm mãi theo dấu chân em

Mờ phai theo tháng năm, cuối dòng

Bàn tay ai nắm tay?

Và em không đến bên anh

Nhật nhòa trong giấc mơ... xa xăm

Chờ yêu thương về ngang đời ta

Chờ nắng lên vội vàng

Chờ mãi tiếng cười nói dịu dàng, còn đó nồng nàn.

Dòng người vẫn vội trôi thật nhanh, chỉ có tôi ở lại

Ôm mãi những ký ức vụng dại, chợt vỡ tan trong ngõ ngàng..." (1)

Bài hát này, Rum viết năm mười bảy tuổi, sau lần đầu tiên Ame rời bỏ anh.

"Hãy lắng xê em. Em sẽ đem ca từ đẹp đẽ, giai điệu mê ly đến cho nhạc trẻ Việt. Em sẽ khiến hồn người tan chảy trong xúc động. Em tin vào âm nhạc. Em tin vào con người. Em tin vào em." - Thiên Bình nói bằng nhịp mạnh mẽ, tràn nhiệt huyết. - "Anh nhớ không sót một chữ em từng nói. Vì nó, anh đành để em vào làng giải trí. Vì nó anh chơi mèo vờn chuột với đủ mọi hạng người, cho em chuyên tâm bay bổng. Và bay nhảy. Anh không thể nhìn em bỗng bột nhất thời mà tung hô bao ván cờ đã dày công chơi. Yên tâm, anh không bao giờ để em mất Ame."

Rum yên lặng. Lòng anh bứt rứt và hừng hực, nhưng cảm xúc vẫn không thể tập trung chảy theo một hướng, cứ phân tán lung tung. Anh nghĩ, nghĩ và nghĩ.

"Cái trạng thái ngồi trên đồng lửa này biết đâu lại có ích. Mớ lòng hỗn độn này có thể dùng mà hát đây." - Rum khẽ cười, tự xới thêm một bát đầy cơm rồi ngon lành ăn.

Ngay trong đêm, Rum rời Bangkok trở về Đức, hoàn thành album nhạc đang dang dở. Xe chở anh chỉ đậu trước khách sạn nơi Ame ở vài phút, cho

anh thăm lặg tặm biệt nàng.

- PLOY -

RUM

Ploy Ngọc Bích
www.dtv-ebook.com

Rum #19: Hai Chuyện Tình Xưa

Rời sân bay, Ame dọn vào một khách sạn hạng sang. Hiếu tính tình cuồng nhiệt và nóng vội của Rum, nàng phòng trường hợp anh đuổi theo sang Bangkok nên không về nhà. Nàng cũng không muốn một mình trong căn nhà mà chấp chờn mọi góc toàn hình ảnh hai người. Tâm tình muốn sắt đá thì cấm ở trong chốn yếu mềm.

Bảy ngày bình thản trôi.

"Hôm nay anh ăn gì? Album thu đến đâu rồi? Gửi cho em nghe thử nhé. Em cần nhạc mới để ru ngủ. Nhớ!" - Vui sâu trong chăn bông, Ame đọc đi đọc lại dòng tin nhắn cho Rum, hoài chẳng quyết được có nên gửi.

Thở dài đánh thượt, Ame nhét điện thoại xuống hai lớp gối rồi trườn khỏi giường. Nàng ôm xấp kịch bản đến ngồi bệt bên cửa sổ, ngắm mặt trời non đang ve vãn tòa cao ốc bên đường, ngắm dòng xe cộ dần đặc, ngắm Bangkok bừng sáng chào ngày mới. Nàng lật lật những trang giấy, đọc hoài chẳng thấm được con chữ nào.

"Gan anh to bằng trời rồi đấy!" - Ame lầm bầm với những hình ảnh của Rum từ mọi góc nhìn đang chất ứ đầy mạch nhớ của mình. Nàng ngồi thẫn ra một hồi rồi ép bản thân đứng dậy, thay quần áo xuống phòng gym. Dù lờ phờ biếng nhác, nàng cũng không thể bê tha với nhan sắc. Trách nhiệm của một minh tinh là phải đẹp.

"Anh cố tình lờ em sao?" - Ame cười vui mừng với chàng trai đang chạy ở máy bên cạnh. Thần thái nàng mềm dịu và thơm lừng.

"Ame..." - Chàng trai khựng lại, sém vấp ngã. Anh hấp tấp ấn nút tắt máy chạy, trân trân nhìn nàng. Anh không tin vào mắt mình. Mãi anh mới sản xuất nổi một nụ cười nửa thật thà nửa gượng gạo. - "Tôi qua anh thấy em trên tivi." - Ngay giữa câu nói, anh thấy mình thật vô duyên.

"Em nghe bảo anh sang Mỹ du học?" - Ame thản nhiên vừa chạy vừa nói chuyện. - "Anh thế nào rồi?"

"Anh đang làm tiếp thị ở Việt Nam, vừa sang đây hôm qua giám sát quay quảng cáo mới." - Chàng trai bật máy, bắt đầu chạy lại. Anh vẫn chưa hết sốc. Có một thời gian dài anh hay tự hỏi liệu khi nào mình được gặp lại Ame, và diễn tập hàng ngàn câu muốn nói với nàng. Nhưng đã quá lâu. Bây giờ, lưỡi anh cứng ngắc và mọi dòng kịch bản tự viết đều ấu trĩ. Là anh đã chủ động từ bỏ cơ hội được sánh ngang hàng nàng.

"Tốt rồi!" - Ame tặng cho chàng trai nụ cười ngọt ngào, ấm áp và lung linh như ánh ban mai phản chiếu óng ánh trên mặt biển. Nàng biết, nụ cười ấy sẽ khiến anh bủn rủn. - "Biết đâu sau này chúng ta có dịp hợp tác. Trái đất tròn vo."

"Nếu công ty anh đủ tiền trả cát-sê cho em." - Chàng trai cười ha hả, đầy giả lả. Anh nhìn đồng hồ đeo tay, vờ sức hoảng hốt. - "Anh phải đi rồi. Tối nay anh quay trở, mai về nước, tiếc là không thể mời em uống một ly."

Chàng trai nhanh chóng thu dọn đồ đạc, bước nhanh đến cửa. Ngay khi tay anh vừa chạm tay nắm cửa, chuẩn bị mở ra, Ame nói lớn. - "Kỹ năng diễn xuất của hai năm thực tập sinh, anh trả thầy rồi!"

Chàng trai quay lại, nhìn nàng một cái thật sâu. Anh cười buồn. Anh chợt choáng váng... Khung cảnh này vừa lay ký ức của mười năm trước trong anh sống dậy, cái buổi sáng khi anh quyết định rời ký túc xá thực tập sinh của Sky. Anh âu yếm ngắm Ame thêm một lần. - "Em có thể gọi tên anh không?"

Bước chân Ame vẫn chạy đều trên máy. Đôi môi nàng không có vẻ gì sẽ mấp máy.

"Hôm nay anh sẽ quay quảng cáo với bạn trai cũ của em. Anh ta cũng ở khách sạn này. Anh chỉ muốn báo em biết, có gì cần thận tránh mặt. Gặp anh thế này chắc em đã bất tiện lắm rồi!"

"Triết!" - Ame gọi chàng trai. Anh dừng lại một nhịp rồi bước qua cửa.

Ba giây sau, Ame chớp lấy chiếc điện thoại và gửi đi một tin nhắn.

- PLOY -

RUM

Ploy Ngọc Bích
www.dtv-ebook.com

Rum #20: Nước Cờ Mù

Ngồi bên quầy rượu trên tầng thượng khách sạn, Ame bí ẩn và khêu gợi trong chiếc đầm kim sa hồng, khoe lưng trần nuột nà. Bờ vai nàng thi thoảng run khẽ trước một con gió lướt ngang. Nàng chấm ngón tay thon vào ly rượu lạnh, rồi quét giọt rượu đọng trên đầu ngón tay lên bờ môi cong. Nàng say mê chơi trò ấy, biết ít nhất nửa tá đàn ông quanh đây đang dán mắt vào mình.

"Chào em, viên kẹo dâu! Sao lại nhã hứng gọi anh thế này?" - Một chàng trai đóm dáng đến bên Ame, hôn phớt lên vai nàng trong lúc tay khẽ vuốt dọc lưng nàng.

"Anh quay thế nào?" - Ame liếc mắt nhìn anh, cười ngọt như mật. Nàng chấm tiếp một giọt rượu rồi nhẹ quét lên môi.

"Không tốt. Nhớ em cả ngày!"

Ame đưa ngón tay chặn ngang môi chàng trai. Nàng cười quyến rũ, nhìn sâu vào đôi mắt đa tình của anh. Ngón tay nàng di chuyển sang má trái anh, nhẹ chạm vào chiếc lúm đồng tiền. Lòng nàng thấy kỳ dị: gương mặt này từng có lúc nàng ôm ấp mỗi ngày, đôi môi này từng có lúc nàng đắm đuối hôn, nhưng nay nàng chẳng nhớ một hình ảnh nào. Chỉ có tâm trí nàng biết chuyện ấy từng xảy ra.

"Nếu em không ngay ngăn lại, e vài phút đám phóng viên sẽ chen chặt chỗ này, mai tha hồ dính chính tin chúng ta tái hợp đấy." - Chàng trai nắm nhẹ tay Ame, đặt nó trở lại bên ly rượu của nàng. Rồi anh búng tay, gọi nhân viên rót cho một ly rượu.

Chàng trai là Zick, ngôi sao nhạc rock người Thái lai Brazil, nhưng được biết tiếng nhiều hơn nhờ vẻ đẹp nóng bỏng, vừa anh tuấn cổ điển vừa đều đều kiểu tay chơi. Nhờ tướng mạo, anh bay sô đóng phim, diễn thời trang quốc tế mệt nghỉ, hiếm khi xuất hiện ở Bangkok. Zick là người đàn ông đầu tiên của Ame, năm cô mười tám tuổi. Chuyện tình bốn tháng bảy ngày của hai người từng hao tổn vô số giấy mực, từ cái nắm tay đầu tiên cho đến những lời mạt sát nhau hậu tan vỡ.

Ame gọi tiếp một ly rượu cho mình. Rồi hai người cứ thế cụng ly, chẳng nói lời, cũng chẳng biết tổng lượng rượu có thể góp thành tuổi hay chưa.

"Chúc mừng em đóng phim lớn." - Zick nâng ly, nháy mắt với Ame.

"Chờ em đoạt tượng vàng, anh chúc chưa muộn." - Ame cười nhạt. Đầu nàng bỗng giật mạnh một cái do cơn ngà ngà, rồi nàng quay sang Zick với nét mặt nghiêm trọng. - "Chúng ta mà cần khách khí thế ư? Anh bảo sẽ xem em là em gái, mà chẳng bao giờ chủ động hỏi thăm em."

"Haizzz... Anh không muốn tìm em vì anh lúc nào cũng hối hận đã đánh mất em!" - Zick nháy mắt tình tứ với Ame. Anh nâng bàn tay nàng lên, nhẹ nhàng hôn.

"Em nhớ anh!"

"Em đang dùng anh thay ai?" - Zick nhếch mép, chẳng tỏ chút bất ngờ hay xúc động trước lời của Ame. Anh quá hiểu nàng.

"Ha ha ha... Đúng là em không điêu với anh được!" - Ame cười sảng khoái, rồi đổ gục vào người Zick, hai tay ôm quàng cổ anh.

Nắng sớm liếm một lưỡi dài lên mắt Ame, đánh thức nàng. Nàng lờ đờ hé mắt, đầu nặng trĩu. Nàng úp bàn tay ngang mắt, chột gai người khi

chạm phải những cọng lông mi cứng queo do mascara để khô suốt đêm. Thấy cóng, nàng kéo chăn lên ngang cổ, nhận ra quần áo mình đã đâu mất, chỉ có da chạm vào lớp chăn. Có tiếng sột soạt sau lưng nàng. Có cử động bên cạnh nàng.

Ame bàng hoàng xoay lại: Zick đang vùi nửa mặt vào chiếc gối kế bên.

- PLOY -

RUM

Ploy Ngọc Bích
www.dtv-ebook.com

Rum #21: Giờ G

Ame đá một cú tận sức vào bụng Zick, hất anh tung xuống giường. Zick la toáng, nhưng tiếng thét của anh quá nhỏ bé so với tràng thất thanh của nàng.

"Đêm qua anh làm quái gì tôi?" - Ame thụi thêm một cú vào Zick bằng ánh mắt hung dữ phun lửa.

"Bình tĩnh, bình tĩnh..." - Zick giơ ngửa hai tay trước mặt, tác phong thậm mềm mỏng. Anh thấy hoảng, chưa từng chứng kiến Ame đáng sợ như hiện giờ. - "Anh chẳng làm gì em cả. Em say đến đổ gục, anh cố hỏi mà em không nói nổi số phòng nên anh đành đưa em về phòng mình. Anh không dám gọi phòng mới cho em, e dám tiếp tân khách sạn đồn thổi. Vừa bước vào là em ói đầy ra váy, thăm phòng khách vẫn nguyên dấu tích, em ra tự kiểm tra. Anh đành cởi đồ em, quần vào chần, rồi anh cũng mệt quá mà lăn quay ngủ luôn. Nhìn xem..." - Zick chỉ tay lên người mình. - "Nếu đêm qua làm tình, sao quần áo vẫn nguyên xi?"

Ame nhìn Zick trừng trừng, phân tích lại những lời của anh trước khi quyết định tin nó. Người nàng vẫn nóng ran do tức giận, thêm chút then. Nàng thầm cảm ơn anh, mà chẳng biết phải nói xin lỗi thế nào.

"Cớ sao em hốt hoảng vậy?" - Thấy Ame đã nguôi ngoai, Zick chuyển tông mơn trớn ngọt ngào. - "Da thịt em có phải anh chưa nhìn đâu. Anh từng ôm ấp..."

"Đủ rồi!" - Ame phóng hai hòn lửa qua đôi người về Zick.

Ame tắm vòi sen mãi nửa tiếng, chà xát da đỏ rát. Nàng muốn lột sạch vân tay của Zick trên thân thể. Nàng không tin mình say đến hoàn toàn vô tri, nên thăm nhủ ngàn lần rằng đêm qua không xảy ra chuyện gì, rằng lời của Zick 100% là sự thật. Nàng thiếu can đảm chấp nhận lý giải khác, chỉ duy nhất một lựa chọn để tin. Nàng vừa tắm, vừa tập trung ấn niềm tin ấy vào tim.

Rượu vẫn khiến đầu óc nhàu nhĩ, nên Ame ngủ thêm một giấc đến giữa trưa thì bị đánh thức bởi chuông cửa. Đoán là Zick phiền nhiễu, nàng vùi đầu dưới gối, tiếp tục đuổi bắt giấc nồng. Đến cuối cùng, tiếng chuông cần mẫn reng hàng chục lần đã chiến thắng. Nàng ra mở cửa bằng những bước chân tức tối kèm hàng tá làu bàu.

"Ơ..." - Ame sừng sốt nhìn Thiên Bình. Nàng vội chỉnh lại váy ngủ, nhã nhặn chào. - "Anh! Anh..." - Nàng bồng khớp, chẳng biết nói gì.

"Em nghỉ ngơi cũng mười ngày rồi, sẵn sàng cho dự án mới chưa?" - Thiên Bình đưa một tập giấy cho Ame, đá mắt hàm ý bảo nàng mở cửa rộng hơn cho anh vào. Nàng lúng túng như con lật đật.

Ame và Thiên Bình ngồi ở hai ghế sa-lông đối diện. Nàng trở hết tài diễn, diễn cảnh chăm chú đọc kịch bản, mãi lâu mà không con chữ nào lọt nổi vào mắt. Nàng hết sức căng thẳng, biết chắc người anh chồng bình thân thường trà kia hiện dùng cả sáu giác quan quan sát mình. Bình thường, nàng thích giao tiếp với anh, luôn luôn học được những điều rất bổ. Nhưng hoàn cảnh này, sự xuất hiện đột ngột này, nàng e anh đã tường tận chuyện đêm qua. Nàng chửi mình ngu ngốc, vì giận Rum quá mà mất khôn, quên khuấy Thiên Bình dù trong bóng tối nào vẫn luôn để mắt tới nàng.

"Phân tâm thì lát hãy đọc. Em diễn giỏi, nhưng trước mặt anh không cần cố gắng." - Thiên Bình cười ấm áp với Ame. Giọng nói anh xua tan mọi bức bối, khiến nàng tĩnh tâm vô cùng. Chính phong thái này đã giúp anh thâm tóm bao người, là vũ khí theo anh chiến thắng trăm trận ở giới kinh

doanh và làng giải trí. Nàng biết và hiểu, nhưng vô phương ngăn bản thân khỏi quyền năng của nó. - "Anh không hỏi em đang có gì trúc trắc, ai cũng có tự do riêng. Anh cũng không nói chuyện Bạch Dương. Anh chỉ nói, anh đã chờ ngày này lâu rồi. Thời gian đã điếm."

Ame cau mày nhìn Thiên Bình, ý không hiểu. Anh ra hiệu cho nàng lật về trang đầu cuốn kịch bản. Vừa thấy tựa đề, nàng liền lặng đi, sau một lúc mới dịu dàng mỉm cười. Nước mắt chầm chậm mà da diết dâng rưng rưng nơi vầng mắt nàng.

"Vở nhạc kịch này là dự án lớn nhất showbiz Việt mười năm trở lại đây. Chỉ có em mới truyền được sức sống cho nước mắt và máu của người ấy." - Từng lời của Thiên Bình cháy trong quyết tâm hùng hực quỵện cùng một khối mẫn nguyện to lớn. Nhưng không giấu được một nỗi đau ngút ngàn.

Ame gắng giữ cho cái mím môi được nét cong tươi của một nụ cười, dù nước mắt chảy dài. Nàng muốn bưng mặt nức nở, nhưng đây là chuyện vui, nàng không cho phép mình gầy điềm gở.

"Đã lâu em không hát, có khi mất nửa năm luyện giọng đấy. Nhưng còn nhiều thời gian. Đĩa của Bạch Dương gần xong, quảng bá, đi tua, rồi lao vào luyện tập sẽ kịp. Giờ này năm sau có khi vở đã diễn vài suất."

"Bạch Dương ư?" - Ame sịt mũi, quẹt nước mắt lem nhem. Nàng nhanh chóng chuyển sang thái độ nghiêm chỉnh bàn việc.

"Miếng bánh ngon nhất anh chắc chắn sẽ cắt riêng cho em mình."

"Em không phản đối chất giọng thần thánh của anh ấy, nhưng còn diễn xuất, còn chiếc mặt nạ?" - Giọng Ame thoáng chùng xuống.

"Anh tin ở Bạch Dương. Em đang lo Bạch Dương non tay phá hỏng cơ hội của mình, hay không muốn chia sẻ chõng cho thiên hạ ngắm?" - Thiên Bình nháy mắt trêu Ame. Rồi thái độ anh liền đổi nghiêm trọng khi đưa

điện thoại cho nàng. - "Bây giờ là vấn đề mới. Đã khắp ngang cùng ngõ hẻm trên mạng rồi. Không biết ai tung ra."

Ame trân trân nhìn màn hình điện thoại. Cơ mắt nàng căng cứng, đôi người cũng chết lặng, cứ dán chặt vào nụ cười của nàng và Rum ba năm trước, trong ảnh cưới chụp tại Vienna sau lễ nhà thờ. Vẻ hạnh phúc, toại nguyện càng khiến nét điển trai của Rum phát sáng. Nàng rất xinh đẹp, nhưng sánh bên anh thì họa may nữ thần mới xứng đôi.

"Tin này đã xử lý thế nào?" - Mãi Ame mới bình tĩnh, ngẩng nhìn Thiên Bình.

Thiên Bình trấn an Ame bằng cái nhếch cười hóm hỉnh.

- PLOY -

RUM

Ploy Ngọc Bích
www.dtv-ebook.com

Rum #22: May Mắn Chỉ Dành Cho Một Người?!

Quá hai giờ sáng, Mi Young mới xong buổi chụp hình quảng cáo. Ngồi cho tẩy trang, tay cô rồi việc, vợ điện thoại tìm vui. Cô mỉm cười đặc ý khi thấy có hàng chục cuộc Rum gọi nhờ.

"Chụt!" - Mi Young hôn chụt thật to thay tiếng chào. - "Tôi nghĩ mình biết vì sao cậu tìm tôi khẩn thiết thế."

"Tôi nghĩ mình đã biết câu trả lời." - Rum lạnh nhạt, giọng nói loáng thoáng thất vọng. Ngay khi ảnh cưới của mình phơi trên báo, anh đã đoán chuyện dính dáng đến Mi Young, nhưng vẫn không muốn tin là thật. - "Vì sao chị có tấm ảnh đó?"

"Trên đời có một nghề gọi là thám tử tư. Chỉ cần việc có thật và tôi có tiền, thì chẳng có bí mật nào tồn tại." - Mi Young mát mẻ.

"Mục tiêu của chị là gì?"

Mi Young cười khanh khách vào điện thoại. Rum sở hữu giọng nói đầy ma thuật. Không thấy mặt, cô chẳng cách chi đoán ra các tầng lớp cảm xúc của anh, đành đánh bài lùi, tùy hành xử của anh mà xoay chuyển theo.

"Tôi không đọc được chị. Chị thừa thông minh để phân tích giống tôi." - Rum mềm giọng đầy chân thành. - "Trong trường hợp chị yêu tôi, thì chị đã chủ động tạm biệt tôi đẹp như phim, nên sẽ không dùng một tấm ảnh để phá, tìm cách đem tôi về với chị. Chị hẳn đâu ngây thơ tin rằng mảnh khốe trẻ con này đủ khiến tôi và Ame sứt mẻ, khiến tôi yêu chị. Còn trường hợp chị muốn trả thù tôi vắt chanh bỏ vỏ thì đây là ngô cụt. Trên đời có một nghề gọi là quan hệ công chúng." - Rum nhại giọng điệu lả lơi của Mi

Young ban này. - "Các chuyên viên truyền thông sẽ hướng câu chuyện về dung nhan tôi và hôn nhân với Ame thành thần tiên thời hiện đại. Một đôi uyên ương xinh đẹp, tài năng và thông minh, chúng tôi tha hồ hết bạc quảng cáo. Chị không giống người làm chuyện bao đồng, giúp ích miễn phí cho tôi."

"Ha ha ha ha..." - Mi Young ôm điện thoại cười sáng khoái. - "Năm xưa tôi bảo cậu hợp làm con buôn hơn là ca sĩ, tôi sai, xin lỗi. Cậu hợp nhất là làm thầy cãi."

"Việc này không nhắm vào tôi." - Giọng Rum đổi sang lạnh và sắc, chất cảnh báo lồ lộ. - "Tôi không cho phép bất cứ ai tổn hại Ame."

"Vì sao cậu yêu Ame nhiều như vậy?" - Mãi một lúc, Mi Young mới nói tiếp với Rum. Một tay cô che ống nghe, ngăn tiếng thở dài lọt vào. Luồng ghen tị dày đặc bỗng bành khắp lòng cô. Vì sao thế gian lại có cô gái may mắn được yêu thương như Ame? Vì sao cô tìm hoài không gặp chàng trai nào có thể nói về mình với người khác như cái cách Rum nói về Ame với ánh mắt long lanh và nụ cười không khép nổi?

"Bước kế của chị là gì?" - Rum không đoái hoài đến việc Mi Young đã dụ giọng, tiếp tục tấn công.

"Ngồi xem chuyên gia quan hệ công chúng của cậu làm việc." - Mi Young khẩy cười đầy thách thức. - "Tôi muốn trút giận việc vợ yêu của cậu tiếm ngôi tôi. Đã có ba dự án đẩy tôi xuống hàng thứ hai, chờ câu trả lời từ Ame rồi mới tính."

Đến phiên Rum im lặng. Ganh đua ở showbiz cũng chỉ là một kiểu cạnh tranh trong công việc gặp ở bất cứ ngành nghề nào, dẫu ngón đòn có thể bẩn thỉu hơn. Có cạnh tranh mới có phát triển, chuyện bình thường! - Anh không thể vô lý xin Mi Young tha cho Ame. Anh chỉ có thể dùng hết tài trí

và thế lực ngăn những lùm xùm trở nên rối rắm hơn. Anh chỉ có thể ôm chặt Ame, che chắn cô khỏi sóng gió cảm xúc.

"Câu ngủ gật à?" - Mi Young nhắc Rum về sự nín lặng đột ngột.

"Tôi sẽ luôn bảo vệ Ame." - Rum nói giọng cứng rắn. - "Tôi..."

Mi Young cảm nhận được cái mạnh mẽ đóng chặt trong từng lời của Rum. Cơ gan tị trong cô lại vùng vẫy dữ dội. Không nghe anh nói tiếp, cô dập máy.

- PLOY -

RUM

Ploy Ngọc Bích
www.dtv-ebook.com

Rum #23: Tượng Vàng Diễn Xuất

Mọi thắc mắc của báo giới về tấm ảnh Ame mặc váy cưới, cầm hoa cưới, được một chàng trai vô cùng ngời sáng bế gọn trên tay đều chỉ nhận sự im lặng từ tập đoàn Sky. Tổng lượng tin tức và đồn thổi về tấm ảnh dễ dày bằng số sách trong thư viện lớn. Thiên Bình lệnh bít mọi nguồn thông tin có thể rò rỉ. Ame chỉ cười mỗi khi được hỏi. Thị phi khiến giá quảng cáo và cát-sê phim của nàng cao ngất, khi giờ đây vây quanh nàng là một lớp bí mật - ai nhìn nàng cũng đều dâng cái khao khát tựa như muốn mở tung một hộp quà.

"Trang phục và bối cảnh quá đơn giản, không giống hình chụp thời trang, cam đoan là thật", "Chàng trai bí mật của Ame là siêu đại gia nên phải kín tiếng?", "Họ đã ly dị? Hôn nhân vài giờ?", "Phải chăng là một mối tình đầu?", "Chàng trai bí ẩn là nguyên nhân Ame và Zick chia tay?", vân vân và vân vân. - Đám giả thuyết này vừa khiến Rum và Ame nhức đầu, vừa là chuyện cười giải khuây của hai người.

Thiên Bình và Rum giấu Ame chuyện Mi Young tung ảnh, đổ hết tội trạng cho tay thợ chụp hình xa tít tận nước Áo. Mối hiểm nguy đe dọa bí mật chung này đã khiến Ame cắt sạch hờn giận nàng giăng quanh Rum, cùng anh giải quyết sự vụ. Ít lần ngẫm nghĩ, anh thầm cảm tạ Mi Young đã vô tình gỡ giúp mình tình thế rồi nặng nề vô phương thoát.

Nửa năm sau. Tại lễ trao giải Hạc Vàng lần thứ 32 - giải thưởng cao quý nhất của điện ảnh quốc gia, Ame nhận đề cử cho vai nữ chính xuất sắc nhất.

"Tượng vàng nữ diễn viên chính xuất sắc nhất thuộc về..." - Ông diễn viên kỳ cựu giành giải nam chính năm ngoái lấp lửng câu nói đang đồng đạc. Trò cũ rích để tạo không khí, nhưng luôn hiệu quả. Ông rảo mắt quanh khán phòng rồi từ tốn mở phong thư. Sau vài giây chăm chú với nét mặt khó đoán, ông đọc to. - "Ame Quan Hà Hosokawa."

Màn hình lớn và hai màn hình nhỏ đồng loạt chuyển sang phát hình ảnh Ame. Nàng đưa tay duyên dáng che hờ nụ cười bung lớn. Hai nữ diễn viên ở bên lần lượt ôm chầm lấy nàng chúc mừng. Người ngồi gần đều đứng dậy chạm vào tay, vào vai nàng. Nàng nhanh chóng đứng lên, ôm trả những cái ôm vừa nhận. Nụ cười trên môi nàng rục rỡ, mắt nàng long lanh. Nàng quay đầu, yêu kiều cúi chào khán phòng đang bùng nổ trong hàng tràng pháo tay.

Ame yêu kiều bước chậm rãi lên sân khấu, kéo dài thời gian ghi hình nàng lộng lẫy tiên nga trong đầm dài ôm sát, cắt cúp ngực gợi cảm. Nàng điệu dàng vuốt tóc, rồi vẫy tay đùa nghịch khi ngang qua một máy quay. Nàng quá quen với chiến thắng, đã với nhiều háo hức khi được xưng tên.

Cầm tượng trong tay, Ame ngẩng cao đầu, chẳng nhìn rõ những con người nhỏ bé ngồi phía dưới, chỉ thấy mọi luồng sáng đều tập trung về mình. Sân khấu này là của nàng. Giây phút này là của nàng. Nàng chưa từng và sẽ không bao giờ để thị phi của làng giải trí cuốn đi. Nàng chính là người định hướng thị phi, buộc người khác thấp thỏm đoán già đoán non. Báo giới, cánh hóng chuyện, fan hâm mộ và công chúng, nàng thích chơi đùa với họ. Và nàng vừa lóe một trò vui.

"Tượng vàng này đánh dấu đỉnh mới trong sự nghiệp Ame." - Ame cất giọng thanh khiết như làn mưa đầu mùa. - "Xin cảm ơn cha mẹ đã cho con tài năng và sắc đẹp. Cảm ơn tập đoàn Sky đã gọt dũa. Cảm ơn đạo diễn, biên kịch, các anh chị quay phim, phục trang, hậu đài... Cảm ơn mọi người đã ủng hộ và tin tưởng. Cảm ơn..." - Ame cắn môi ngăn tiếng thổn thức, nước mắt bắt đầu ứa ra. Nàng diễn vẻ không thể kết lời do nhịp thở quá dồn

dập. Vai nàng run lên. Nàng cười ngượng nghịu, lấp liếm cho cơn xúc động bất ngờ dâng trào.

Vài tiếng vỗ tay bắt đầu vang, ngỡ phút nhận giải đã hết. Ame lấy ngón tay chậm nước mắt. Nàng nói nhỏ tựa gió thoảng, ra vẻ đang cố gắng kìm nén cảm xúc. - "Cuối cùng, em cảm ơn anh, người đã luôn yêu em, là sức mạnh để em bước đi." - Nàng sụt sịt một cái khẽ, rồi cười e lệ và dõng bước vào hậu đài.

Trên hàng ghế đầu, Rum đưa tay nắm tay trước miệng, che cái cười thú vị. Đã lâu, anh mới gặp lại cô gái tinh nghịch và bất-chấp-hậu-quả-một-cách-hấp-dẫn khiến bảy năm trước anh mãi nguyện thành nô lệ cho nàng.

Ở một ghế khác, Thiên Bình cười bí hiểm, vỗ tay rất đều.

- PLOY -

RUM

Ploy Ngọc Bích
www.dtv-ebook.com

Rum #24: Vận May

Nằm trên giường chờ Zick tắm, Mi Young cầm điều khiển bấm tivi chuyển kênh loạn xạ. Ngang qua chương trình tin giải trí phát cảnh Ame dự lễ công chiếu quốc tế của phim mới, cô liền tắt phụp. Cô chui sâu vào chăn, lòng trống rỗng. Cô quá quen với tình trạng này, chẳng làm gì để khuây khỏa hơn. Được mời sang Bangkok quay phim ca nhạc cho Zick, cô chóng vánh vô lấy anh, như vẫn thường làm với các nam đồng nghiệp ngon mắt. Những cái hôn cuồng nhiệt mà lạ lẫm. Những vòng ôm siết chặt mà lỏng lẻo. Những đêm nồng cháy ăn liền. Những cuộc chuyện trò vào tai phải, bay tai trái. Cô đã quá quen.

Điện thoại của Zick trên tủ con cạnh giường ngủ khẽ rung, báo hiệu tin nhắn. Mi Young mặc kệ, rồi nghĩ thế nào, cô cầm lên. Cô vào hộp chứa hình ảnh, xóa những tấm truy lục chụp đêm qua. Thân thể nghệ sĩ cong đẹp, cái tôi nghệ sĩ cao ngất nên thói chụp ảnh phòng the tự sướng vốn bình thường. Để tự ngắm mình và trầm trồ như thường lãm tác phẩm nghệ thuật. Cô đã quá quen, mỗi khi chàng trai qua đêm cùng mình đòi hỏi lưu lại khoảnh khắc chỉ có da và thịt. Cô luôn đồng ý và luôn lén xóa đi.

Tim Mi Young nhảy tưng khi thấy tấm ảnh Zick và Ame ở trên giường. Hình chụp gần mặt. Da cổ và tay Ame trắng muốt, mái tóc mềm buông rũ bờ vai, đôi mắt lấm mascara khép chặt, thần thái lẳng sâu vào giấc ngủ. Nằm sau Ame, Zick áp sát đầu Ame, le lưỡi vào ống kính. Không thấy thân anh, chẳng biết có mảnh vải nào che thân chẳng. Cô bấm nút gửi ảnh vào máy mình.

"Anh và Ame vẫn còn quan hệ ư?" - Mi Young buông lời châm biếm, chìa màn hình điện thoại về phía Zick vừa rời phòng tắm.

"Xưa là tình nhân, giờ là anh em." - Zick chui vào chăn, ôm Mi Young. - "Hơn nửa năm trước vô tình gặp. Ame say quá nên anh phải chăm nom, hoàn cảnh thật sự trong sáng. Anh chụp tấm này định Ame dậy thì trêu cho vui, ai dè..." - Zick nhăn mặt nhớ đến cú đá khiến cơ sườn mình ê ẩm suốt mấy ngày.

"Ame có gì tốt?" - Mi Young đặt điện thoại xuống, nũng nịu vùi vào lòng Zick.

"Nguyên tắc làm trai tốt là không bao giờ nói với một phụ nữ về một phụ nữ khác." - Zick vuốt ve bầu ngực Mi Young, có ý muốn cắt ngắn câu chuyện với cô gái chỉ quen chứ không biết về cô gái mà đối với anh luôn quan trọng.

"Anh không nói, đừng mong đụng vào em nữa." - Mi Young hờn mát, giọng sắc lạnh.

"Lý trí Ame rất cao, quá cao. Đó là điểm xấu duy nhất. Ở bên Ame luôn có cảm giác nhìn một đốm lửa cháy trong lòng bàn tay mình. Rất thần kỳ mà rất nguy hiểm. Rất nghiện!" - Zick ôm chặt Mi Young hơn, bắt đầu ngủ. Hồn anh rong ruổi về đoạn thời gian ngắn ngủi cùng Ame.

Mi Young lắng nghe nhịp thở của Zick dần đều. Cơ ghen tị dành cho Ame vừa bị thổi bùng. Cô nhận ra thấp thoáng trong lời của Zick một tình cảm vẫn sống động. Một mối yêu đã chuyển thành thương, thành ngưỡng vọng. Vì sao may mắn trên thế gian chỉ dồn cho một người?

- PLOY -

RUM

Ploy Ngọc Bích
www.dtv-ebook.com

Rum #25: Em Là Một CƠn Mưa

Liveshow của Rum diễn bảy đêm liên tiếp tại sân vận động quốc gia, luôn kín mít, rình rang rất đông các ngôi sao làng giải trí đến cổ vũ. Bạn đóng phim ở nước ngoài, mỗi buổi cuối Ame mới bay về vào sát giờ diễn. Dù trễ, nàng vẫn được đưa vào ghế giữa khán đài hạng nhất - vị trí siêu VIP.

Trong lúc lần mò vào chỗ, Ame thoáng linh cảm rằng Rum đang toan tính một bất ngờ gì đấy. Nhưng không gian cuồng nhiệt của người và người, những dàn loa khổng lồ bắn hết công suất, dàn nhạc hơn trăm người, những vũ điệu điêu luyện, hiệu ứng ánh sáng tuyệt hảo, những cơn mưa kim tuyến lộng lẫy... nhanh chóng cướp sự chú tâm của nàng.

Rum - bất kể liếm môi, vuốt tóc, hôn gió, vẫy tay - đều tạo được những đợt sóng thần gào thét kèm hàng loạt cơn loạn tim. Anh di chuyển bằng hừng hực năng lượng. Anh đứng một mình giữa sân khấu ôm mic hát, chẳng cần sự trợ giúp rườm rà của vũ đoàn và hiệu ứng, mà vẫn tỏa vầng quyền uy ma mị. Anh toát ra khí chất của ông hoàng, vui thích việc làm chủ đám đông, hướng họ về mình và tuân theo ý mình. Trước anh, sân vận động khổng lồ trở thành sân chơi con nít.

Nhìn Rum, nhìn đám đông, Ame vừa đắc ý vừa buồn phiền. Anh giấu mặt, nhưng đã khiến vạn vạn cô gái xin chết bởi giọng hát thần thánh, đa cung bậc như một dòng suối cảm xúc siết mạnh. Nếu mặt nạ rơi ra, nếu họ được một lần nhìn anh, nhìn đôi mắt ngoài lạnh trong ấm, dễ dẫn đến tự tử hàng loạt vì anh thuộc về nàng. Tính mạng nàng e khó bảo toàn. Nàng càng ghét cái ý nghĩ quyền độc chiếm Rum bị sút mẻ.

Chương trình chấm dứt bằng bản remix bài hát ra mắt của Rum gần bảy năm trước - "Cross My Heart". Dàn nhạc chơi một hồi kết thúc. Vũ đoàn vừa nhảy vừa rời sân khấu. Anh gỡ chiếc khăn choàng dệt bằng kim tuyến óng ánh trên cổ, quăng xuống cho đám đông giành giật. Rồi anh vẫy chào, bước nhanh vào hậu đài. Cả sân vận động gọi lớn, mong níu kéo anh trở ra:

"Rum... Rum... Rum...RUM!"

Sân khấu vẫn vắng lặng. Dàn đèn chính tắt phụp. Một số người hết kiên nhẫn, bắt đầu tiến về lối ra. Nhưng mọi cánh cổng đều đóng.

"Đùng!" - Những ngòi bắn pháo sáng giữa các lối đi khắp sân vận động đột ngột nổ lớn, phun lên không trung hàng cột óng ánh. Từ trên cao thả xuống một cơn mưa kim tuyến lung linh. Ngọn đèn lớn chiếu thẳng vào trung tâm sân khấu - vừa xuất hiện chiếc dương cầm trắng muốt với chàng nghệ sĩ đang dạo đầu giai điệu nồng nàn, mềm dịu.

Cánh cửa nằm chìm ở khoảng trống trước khán đài hạng nhất từ từ hé ra, một chiếc bục dần nâng lên. Rum xuất hiện trong bộ vest trắng, giày trắng, mái tóc bết mồ hôi ép sang bên, vài cọng râu lò xo trước trán. Anh mang mặt nạ trắng che kín mắt và nửa mũi, đính pha lê đen. Hai bàn tay anh ôm lấy mic rất nồng nàn, như đang ve vuốt một thân thể ngọc ngà. Những trái tim thiếu nữ ngừng đập trong mơ mộng và ước vọng.

Rum phiêu du vào lời ca xưa nay chỉ dành cho Ame.

"Một cơn mưa đi qua... để lại... những ký ức anh và em

Tìm em trong cơn mưa,

Anh thần thờ lặn theo những dấu vết đánh rơi...

Tưởng mưa rất gần mà ngờ đâu đang rất xa...

Vụt mất theo cơn mưa ngày qua

Tưởng như rất lạ mà ngờ đâu sao quá quen...

Là lúc em ngang đời ta!

Chiều cuối con đường, mình nhìn ngắm hoàng hôn

Lặng sâu trong tiếng tí tách rơi

Chờ mãi nơi này, một cảm giác quá lạ thường...

Cảm giác cho anh nhận ra:

I love you.

I love you so...

Cảm giác cho anh nhận ra:

I love you!

Oh I love you so... Oh yeah...

Khoảnh khắc cho anh gần em..." (*)

"Anh xin lỗi. Anh viết bài hát này để ru em ngủ, nhưng đêm nay anh hát trước hàng ngàn người. Vì anh muốn cả thế giới biết rằng anh yêu em nhiều nhất. Nhất. Nhất. NHẤT!" - Về cuối câu, Rum gào to vào mic, át cả tiếng náo động của fan.

Chiếc bục Rum đứng từ từ hạ xuống, anh đặt một nụ hôn sâu vào hai ngón tay rồi thổi về phía khu vực Ame ngồi. Cánh sân tin không bỏ sót một động thái nào, bắt đầu sấm soi từng mỹ nhân tại khán đài hạng nhất, phân tích và tiên đoán.

Rum đã biến mất xuống hầm dưới sân khấu, bỏ mặc đám đông đang nhốn nháo về màn tỏ tình ỡm ờ của anh. - "Cô gái may mắn là ai?", "Họ quen nhau bao lâu rồi?", "Rum đã có chủ ư???"

Ame từ đầu đến cuối diễn vẻ ngạc nhiên giống hệt bao người, mà tim ừng hồng mãi. Nàng nhanh chóng ra về, nấu cho Rum bữa khuya ngon lành.

- PLOY -

Chú thích:

(*) Bài hát "Mưa" của Phạm Toàn Thắng

RUM

Ploy Ngọc Bích
www.dtv-ebook.com

Rum #26: Phăng Teo

Trên xe đường khuya về nhà, Rum say sưa ngắm phố phường vút qua cửa xe, chỗ lạng lẽ, chỗ vẫn ồn ã. Anh đã tháo mặt nạ, trùm nửa đầu trên bằng chiếc nón thun khoét mắt, che ngang mũi. Đến tài xế và quản lý của Rum cũng chưa từng thấy mặt anh - bí mật mà Thiên Bình muốn giữ thì không bao giờ có sơ hở. Nhưng nét sung sướng trong mắt Rum vẫn óng ánh gây chú ý.

"Cô gái ấy là ai?" - Anh quản lý đánh bạo hỏi. Cơn thắc mắc đã dày vò anh suốt từ lúc thấy Rum tập dợt cho màn tỏ tình này.

"Anh đoán xem." - Rum cười nửa miệng đầy thích thú, vẻ trẻ con ma mãnh lộ rõ.

"Một cơn mưa đi qua..." - Anh quản lý đang lẩm nhẩm lại lời hát thì điện thoại reng.

Rum nhìn những thay đổi nét mặt của quản lý suốt cuộc gọi, đoán là một ngôi sao nào đó của tập đoàn Sky lại vừa gây sự rắc rối - khi anh ta cau mày, khi thở dài, khi tặc lưỡi, khi tỏ ra rất rối. Rồi anh ta mở máy tính bảng, hí hoáy gõ gõ.

"E màn lãng mạn của cậu ban này chẳng thể thành tin hot nhất ngày mai rồi." - Cuối cùng, anh quản lý cũng trả lời ánh mắt đầy quan tâm và tò mò của Rum.

"Còn chuyện nào lớn hơn?" - Rum nhìn thẳng vào mắt anh quản lý, đầy nghi hoặc. Ngôi sao hạng nhất tỏ tình giữa liveshow, anh không thể nghĩ ra ai hay cái gì có thể nổi bật hơn mình.

"Ame..." - Anh quản lý ngáp ngừng, rồi đưa chiếc máy tính cho Rum tự xem.

Rum cầm chiếc máy tính bằng bằng cả hai tay. Một tay run run giần giật. Một tay bất động, cứng ngắc níu chặt chiếc máy nên nó mới không rơi. Da khắp người anh bỗng nóng rực, các mạch giãn ra. Nhưng trong dạ dày như vừa có mấy khay nước đá đổ xuống, đang tỏa hơi hàn. Mắt anh đờ đẫn nhìn tấm ảnh Ame ngủ trên giường, đằng sau nàng là Zick le lưỡi.

"Phân tích ngoại hình thì tấm này chụp khoảng hơn nửa năm trước. Đã đầy trên mạng Thái Lan, mai chắc chắn là ngáp mạng Việt Nam. Phòng quan hệ công chúng chỉ vừa biết, anh Thiên Bình vừa biết, giờ đang gấp rút chặn tin mà chắc khó." - Anh quản lý ngỡ Rum chỉ sốc vì đàn chị cướp mất mặt báo, nên lấy giọng an ủi. - "Thật chẳng hiểu Ame. Hình tượng vốn trong sáng, giờ biến thành nữ hoàng thị phi. Hết ảnh cưới, giờ đến ảnh sex cùng bồ cũ. Hay ngoan lâu quá nên thèm nổi loạn."

"Ame đã biết chưa?" - Rum trả máy tính cho anh quản lý bằng dáng bộ tự nhiên. Anh nuốt một ngụm không khí, thấy vị rất đắng.

"Lúc này có thấy ở liveshow, nhưng hình như liên lạc mãi không được."

Rum ừ hử chấm dứt câu chuyện, rồi phóng mắt ra ngoài cửa sổ. Phố phường phủ màu đen kịt và thê lương.

Rum vào nhà, tháo bỏ nón trùm, xuống bếp bằng những bước chân xiêu vẹo cảm xúc. "Phân tích ngoại hình thì tấm này chụp khoảng nửa năm trước." - Lời anh quản lý vang vọng mãi trên màng nhĩ anh. Những sự kiện của hơn nửa năm trước tái diễn rõ ràng trong đầu anh: anh và Mi Young ở Frankfurt, Ame nổi đóa bỏ về Bangkok, anh chạy theo nàng rồi lại lạng lẽ bỏ đi. Anh bức bản thân đã không cho nàng biết anh hoảng hốt, quan tâm

nàng thế nào. Rồi anh tức nàng gập lại Zick. Rồi anh oán mình vô dụng, gần gũi bao năm mà chẳng chiếm nổi tim nàng.

Đứng ở cửa bếp, nhìn Ame múa với nồi niêu xoong chảo, Rum thấy tim chột ảm. Bình yên và hạnh phúc. Một chốn để thuộc về. Một người chăm sóc mình và cho mình chăm sóc. Trong khoảnh khắc, những giằng xé trong anh biến mất. Rồi dừng, chúng trở lại mạnh mẽ gấp bội, xấu xí gấp vạn.

"Anh về rồi!" - Như có giác quan thứ sáu, Ame quay lại, mỉm cười ngọt ngào. Nàng chạy về phía Rum, ôm choàng lấy anh và hôn sâu vào cổ anh.

Nhìn nét vui mừng của Ame, Rum biết nàng vẫn chưa hay tin dữ. Anh ôm chặt nàng, chỉ buông khi nàng bắt đầu sặc vì nghẹt thở.

Rum vờ khan giọng, cả buổi không nói. Anh bọc Ame bằng ánh mắt tâm đường, mãi từ lúc ôm nhau nơi cửa bếp, đến suốt khi dùng mì xào với gà nướng mật ong nàng đã chăm chút nấu, đến lúc trên giường, xoa đầu cho nàng chóng ngủ. Nụ cười trên môi anh ngập mãn nguyện. Anh tập trung nhấn thân thật sâu vào êm dịu miên man, hất bỏ tất thảy cảm xúc và suy nghĩ khác. Anh tận hưởng tối đa những xinh đẹp cuối cùng của quãng đời màu hồng này.

Gần bốn giờ sáng. Rum ngồi bên giường, đưa tay ve vuốt những cọng tóc mai nhẹ rung vì sự di chuyển của khí ở thái dương Ame. Anh chạm vào sợi dây chuyền quanh cổ nàng, nơi treo chiếc nhẫn cưới. Anh toan tháo nó, nhưng con ma ích kỷ vội ngăn. Anh quyết định nàng phải giữ nó để có lúc nhớ về anh. Anh muốn nàng đau vì đã đánh mất một người tôn thờ nàng.

Khi tia nắng đầu tiên đâm ngang bầu trời Sài Gòn cuối xuân, Rum rời nhà, không để lại cho Ame lời nhắn nào. Khi mặt trời neo ngang bầu trời, ở vị trí khỏe mạnh và tươi mới nhất của ngày, máy bay anh cất cánh. Suốt nhiều tháng sau, anh mất tích.

- PLOY -